

Arrest

nr. 303 658 van 25 maart 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat Clémentine SAMRI**
 Avenue Louise 251
 1050 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 15 maart 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Clémentine SAMRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 september 2009 dient de moeder van verzoekende partij, samen met haar partner, een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Tot het gezin behoren op dat moment twee minderjarige kinderen, waaronder verzoekende partij. Blijkens de aanvraag zouden zij in 2003 naar België gekomen zijn.

1.2. Op 2 september 2011 wordt beslist tot ongegrondheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag en wordt het gezin bevolen het grondgebied te verlaten. Op 29 april 2019 wordt het beroep hiertegen bij arrest nr. 220 420 door de Raad verworpen.

1.3. Blijkens een interceptie door de politie van Brussel op 16 juli 2016 waaruit blijkt dat verzoekende partij verdacht wordt van afpersing in een park, is verzoekende partij in bezit van een Marokkaans paspoort, afgeleverd te Marokko op 4 december 2009.

1.4. Op 15 januari 2018 wordt verzoekende partij door de Franstalige Jeugdrechtsbank van Brussel onder toezicht geplaatst, vergezeld van de verplichting om een educatieve of filantropische prestatie te leveren, omwille van:

- diefstal met geweld of bedreiging, in groep, met behulp van een al dan niet gemotoriseerd voertuig hetwelk gestolen werd met het oogmerk de diefstal te faciliteren of de vlucht te garanderen;
- afpersing, in groep, van een kwetsbaar persoon;
- diefstal met geweld of bedreiging, in groep, tijdens de nacht

1.5. Op 14 september 2020 wordt verzoekende partij door de politie van Brussel op heterdaad betrapt op het verkopen van verdovende middelen.

1.6. Op 14 september 2020 wordt verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 13). Tevens wordt haar op dezelfde dag een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sex/ies) gegeven. Blijkens het administratief dossier – en anders dan wat verzoekende partij voorhoudt in haar feitelijke uiteenzetting in het verzoekschrift – werden beide beslissingen verzoekende partij betekend op 14 september 2020 om 2u27.

1.7. Op 16 november 2020 wordt verzoekende partij opnieuw geïntercepteerd door de politie van Brussel, ditmaal omdat zij als verdachte gesignaleerd is in het kader van zedenfeiten, meer bepaald samen met drie andere personen een meisje van 14 jaar gedwongen te hebben tot fellatio.

1.8. Op 5 maart 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 27 juni 2022 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Diezelfde dag wordt verzoekende partij opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Verzoekende partij erkent zelf in het verzoekschrift deze beslissingen op 30 december 2022 ontvangen te hebben (p. 5 verzoekschrift)

De moeder, diens partner en de broers/zussen van verzoekende partij worden tot verblijf toegelaten.

1.9. Op 8 mei 2023 wordt de verzoekende partij door de Correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, met voorwaardelijk uitstel, wegens:

- weerspannigheid;
- diefstal met geweld of bedreiging;
- verdovende middelen-onwettig bezit;
- verdovende middelen-aan anderen het gebruik te hebben vergemakkelijkt of er toe hebben aangezet

Op 21 februari 2024 bevestigt het Hof van Beroep van Brussel voormeld vonnis en veroordeelt verzoekende partij tot een gevangenisstraf van drie jaar, met uitstel voor wat hetgeen de reeds ondergane hechtenis overstijgt.

1.10. Op 9 juni 2023 wordt verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens dader of mededader van slagen en verwondingen, belemmering van het wegverkeer, onwettig bezit van verdovende middelen, aan anderen het gebruik ervan te hebben vergemakkelijkt of er toe hebben aangezet.

1.11. Op 8 februari 2024 dient de verzoekende partij andermaal een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.12. Op 3 maart 2024 wordt verzoekende partij opnieuw geïntercepteerd door de politie op een plaats gekend voor de verkoop van drugs. Zij neemt de vlucht maar kan gevat worden. Zij wordt die dag ook gehoord.

1.13. Op 4 maart 2024 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven.

Naar aanleiding van de vaststelling in het gesloten centrum dat verzoekende partij ook in bezit is van een Spaanse verblijfskaart, worden de Spaanse autoriteiten gecontacteerd met de vraag of verzoekende partij

nog beschikt over een verblijfsrecht in Spanje. Op 12 maart 2024 bevestigen de Spaanse autoriteiten dat de verblijfskaart van verzoekende partij geldig is tot 10 oktober 2028. Zij zijn akkoord met de overname van verzoekende partij.

Nu de verwerende partij op 15 maart 2024 een nieuwe bijlage 13septies treft, wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bijlage 13septies van 4 maart 2024 door de Raad bij arrest nr. 303 340 van 18 maart 2024 verworpen.

1.14. Op 15 maart 2024 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Deze beslissing, die op 18 maart 2024 werd betekend, vormt de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel-West op 03.03.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: L.

voornaam: B.

geboortedatum: 13.10.2001

geboorteplaats: Casablanca

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van Brussel-West op 04.04.2023, 13.09.2020, 16.11.2020, 19.07.2018 en 17.04.2017 werd betrokkene betrap op feiten van weerspanningheid, inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, diefstal met geweld, beschadigingen en zedenfeiten.

Betrokkene werd op 09.06.2023 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor slagen en verwondingen en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, feiten waarvoor hij later mogelijks nog veroordeeld kan worden.

Op 08.05.2023 werd betrokkene veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens weerspanningheid, diefstal met geweld en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Op 15.01.2018 werd betrokkene onder toezicht gesteld van de Franstalige jeudrechtbank wegens diefstal met geweld en afpersing.

Gelet op de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Betrokkene is onderwerp van een bilateraal akkoord voor Spanje.

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 14.09.2020

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben die een terugkeer naar Marokko in de weg zouden staan.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat zijn hele familie (vader – moeder- broers- zus) in België verblijft.

We stellen inderdaad vast dat de ouders, broers en zussen een verblijfsrecht hebben verkregen in België.

Betrokkene is er echter niet in geslaagd zijn verblijf te regulariseren.

Opgemerkt moet echter worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt

aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". Betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Bovendien kan de familie betrokkene in Marokko bezoeken, of in een andere staat waartoe zij allen toegang hebben. Betrokkene kan met zijn familie tevens een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene geeft in zijn hoorrecht ook aan dat hij sinds geruime tijd in ons land verblijft. We stellen vast dat betrokkene hier inderdaad een groot deel van zijn leven heeft doorgebracht.

Echter, betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij geen enkele band met zijn herkomstland zou hebben, noch dat hij een zodanige taal- en/of culturele achterstand zou hebben dat hij niet in zijn onderhoud zou kunnen voorzien in Marokko.

Betrokkene heeft immers de Marokkaanse nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene tot op zekere hoogte de taal en cultuur van het land van herkomst heeft verworven, zeker gelet op het feit dat hij nooit een verblijfsrecht heeft gehad in België en aldus wist dat zijn verblijf slechts voorlopig was.

Bovendien kan het feit dat de familieleden van betrokkene in België verblijven, en het feit dat betrokkene zelf sinds geruime tijd in België verblijft, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene meermaals inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene, die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, en overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd, vormt een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene haalt tot slot nog aan dat hij in België is aangekomen om te studeren. Het recht op onderwijs bevat echter geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, *Catan e.a. v. Moldavië*, par. 140.). In het kader van zijn re-integratie kan betrokkene de verbeterde en/of verworven competenties, ten gevolge van de reeds gedane studies in België, inzetten in het land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van Brussel West op 04.04.2024, 13.09.2020 en 16.11.2020 werd betrokkene op heterdaad betrap op feiten van weerspannigheid, inbreuken op de wetgeving verdovende middelen en zedenfeiten.

Betrokkene werd op 09.06.2024 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor slagen en verwondingen en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Op 08.05.2023 werd betrokkene veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens weerspannigheid, diefstal met geweld, en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Op 15.01.2018 werd betrokkene reeds onder toezicht gesteld van de Franstalige joodrechtbank wegens diefstal met geweld en afpersing.

Gelet op de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.09.2020 dat hem betekend werd op 14.09.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 14.09.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van Brussel-West op 04.04.2023, 13.09.2020, 16.11.2020, 19.07.2018 en 17.04.2017 werd betrokkene betrap op feiten van weerspannigheid, inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, diefstal met geweld, beschadigingen en zedenfeiten. Betrokkene werd op 09.06.2023 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor slagen en verwondingen en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, feiten waarvoor hij later mogelijks nog veroordeeld kan worden.

Op 08.05.2023 werd betrokkene veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens weerspannigheid, diefstal met geweld en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Op 15.01.2018 werd betrokkene onder toezicht gesteld van de Franstalige jeudrechtbank wegens diefstal met geweld en afpersing.

Gelet op de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van Brussel West op 04.04.2024, 13.09.2020 en 16.11.2020 werd betrokkene op heterdaad betrap op feiten van weerspannigheid, inbreuken op de wetgeving verdovende middelen en zedenfeiten.

Betrokkene werd op 09.06.2024 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor slagen en verwondingen en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Op 08.05.2023 werd betrokkene veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens weerspannigheid, diefstal met geweld, en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Op 15.01.2018 werd betrokkene reeds onder toezicht gesteld van de Franstalige jeudrechtbank wegens diefstal met geweld en afpersing.

Gelet op de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.09.2020 dat hem betekend werd op 14.09.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 14.09.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van Brussel-West op 04.04.2023, 13.09.2020, 16.11.2020, 19.07.2018 en 17.04.2017 werd betrokkene betrap op feiten van weerspannigheid, inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, diefstal met geweld, beschadigingen en zedenfeiten.

Betrokkene werd op 09.06.2023 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor slagen en verwondingen en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, feiten waarvoor hij later mogelijks nog veroordeeld kan worden.

Op 08.05.2023 werd betrokkene veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens weerspannigheid, diefstal met geweld en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Op 15.01.2018 werd betrokkene onder toezicht gesteld van de Franstalige jeudrechtbank wegens diefstal met geweld en afpersing.

Gelet op de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren omdat zijn hele familie zich in België bevindt en omdat hij hier studeert.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene geeft ook aan dat hij sinds geruime tijd in ons land verblijft. We stellen vast dat dit inderdaad klopt en dat betrokkene sinds een groot deel van zijn leven in België is. Echter, betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij geen enkele band met zijn herkomstland zou hebben, noch dat hij een zodanige taal- en/of culturele achterstand zou hebben dat hij niet in zijn onderhoud zou kunnen voorzien in Marokko.

Betrokkene heeft immers de Marokkaanse nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene tot op zekere hoogte de taal en cultuur van het land van herkomst heeft verworven, zeker gelet

op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht heeft gehad in België en hij aldus wist dat zijn verblijf slechts voorlopig was.

Bovendien kan het feit dat de familieleden van betrokkene in België verblijven, en dat betrokkene sinds geruime tijd in België verblijft, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene meermaals inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene haalt ook aan dat hij in België is voor studies. Het recht op onderwijs bevat echter geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). In het kader van zijn re-integratie kan betrokkene de verbeterde en/of verworven competenties, ten gevolge van de reeds gedane studies in België, inzetten in het land van herkomst.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van Brussel West op 04.04.2024, 13.09.2020 en 16.11.2020 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van weerspannigheid, inbreuken op de wetgeving verdovende middelen en zedenfeiten.

Betrokkene werd op 09.06.2024 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor slagen en verwondingen en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Op 08.05.2023 werd betrokkene veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens weerspannigheid, diefstal met geweld, en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Op 15.01.2018 werd betrokkene reeds onder toezicht gesteld van de Franstalige jeudrechtbank wegens diefstal met geweld en afpersing.

Gelet op de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.09.2020 dat hem betekend werd op 14.09.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 14.09.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. (...)”

1.15. Een repatriëring van verzoekende partij naar Barcelona, Spanje, is voorzien op 27 maart 2024.

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift kiest de verzoekende partij het Frans als proceduretaal.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, Droit administratif*, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Wat de beslissing tot vasthouding betreft, wijst de Raad er op dat uit artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet, blijkt dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3.2. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat de vordering hoogdringend is aangezien zij opgesloten is met het oog op verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. Verzoekende partij zet in haar verzoekschrift vier middelen uiteen:

“1. Premier moyen sérieux pris de la violation :

- ☐ *De l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;*
- ☐ *Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;*
- ☐ *Du principe de motivation matérielle ;*
- ☐ *De l'erreur manifeste d'appréciation ;*
- ☐ *Du principe général de bonne foi et de loyauté qui incombe à l'Administration ;*
- ☐ *Du principe général de droit en vertu duquel l'administration est tenue de statuer*

en tenant compte de tous les éléments de la cause, des principes de bonne administration et en particulier du principe de proportionnalité, de minutie et de précaution ;

EN CE QUE la partie adverse a procédé au retrait implicite de la décision prise le 4 mars 2024 et adopté une nouvelle décision censée pallier les illégalités de la première ;

ALORS QUE la décision querellée consiste en réalité en la reproduction intégrale de la décision du 4 mars 2024, à l'exception d'une ligne relative à l'existence d'un accord bilatéral avec l'Espagne, et ne tient nullement compte des nombreux éléments fournis en cours d'instance.

Dans la requête en suspension d'extrême urgence introduite pour attaquer l'ordre de quitter le territoire avec maintien du 4 mars 2024, plusieurs indications ont été fournies, notamment en ce qui concerne l'introduction par le requérant d'une nouvelle demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois sur pied de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 le 8 février 2024. La preuve de l'envoi par courrier recommandé de celle-ci ainsi que la preuve du contrôle de résidence positif effectué par les services communaux avaient été jointes à la requête (pièces 9, 10 et 11 précitées).

Sur ce point, il a été fait référence à la jurisprudence de Votre Conseil ainsi qu'à celle du Conseil d'État pour considérer que la partie adverse était censée avoir été saisie de ladite demande, même si le dossier n'avait pas encore été communiqué par la commune de résidence à l'Office des Étrangers :

« Dans sa requête, la partie requérante rencontre cette question et fait valoir la jurisprudence du Conseil d'État à cet égard, qui a jugé à plusieurs reprises que « même si la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois, introduite auprès du bourgmestre d'une commune, n'a pas été communiquée à la partie adverse, celle-ci n'en a pas moins été valablement saisie, en l'organe de la commune (notamment C.E., n°185.513 du 29 juillet 2008).

Le conseil constate que cette jurisprudence est applicable à la présente affaire et conclut en l'espèce que la partie adverse est censée avoir été saisie de ladite demande d'autorisation de séjour.

(...)

Force est dès lors de constater que la contestation soulevée en termes de requête au regard de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales est sérieuse et avérée dès lors qu'elle porte sur des éléments précis et circonstanciés qui, d'une part, figuraient déjà explicitement dans la demande d'autorisation de séjour de la partie requérante, et qui, d'autre part, touchent au respect de droits fondamentaux protégés par des instruments juridiques internationaux auxquels l'Etat belge est partie, et que la partie défenderesse s'est abstenue d'y répondre avant de délivrer l'ordre de quitter le territoire litigieux.

Il s'en déduit que la partie défenderesse a fait une application automatique de l'article 7 de la loi du 15 septembre 1980 en violation des obligations qui lui incombent au regard de l'article 8 de la Convention précitée. » (CCE, arrêt n°31.708 du 17 septembre 2009, R.D.E. n°154, pp. 406 et ss) (nous soulignons).

Dans le même sens, Votre Conseil a déjà considéré ce qui suit :

« 4.1.3. Le Conseil constate qu'à l'appui du présent recours, la partie requérante produit notamment la copie d'une demande d'autorisation de séjour introduite le 23 janvier 2023, soit antérieurement aux décisions attaquées, une lettre de remerciement, une lettre de recommandation, des propositions d'emploi, ainsi que des témoignages. Il y a lieu de noter que ladite demande d'autorisation de séjour ainsi que ces documents n'ont pas été transmis à la partie défenderesse avant que celle-ci n'adopte les décisions attaquées, mais que cette demande a valablement été introduite auprès de l'autorité communale compétente.

S'agissant d'éléments neufs, le Conseil rappelle que la prise en considération dans les débats de pièces dont la partie défenderesse n'avait pas connaissance au moment de prendre la décision querellée est justifiée dans deux cas. Le premier est celui dans lequel l'autorité administrative refuse d'accorder la faveur que la partie requérante a demandée. Dans ce cas, cette dernière doit déjà avoir exposé dans sa demande la raison pour laquelle elle estime avoir droit à ce qu'elle demande. Or, l'autorité administrative peut envisager de lui refuser cette faveur pour des raisons que la partie requérante était dans l'impossibilité d'anticiper au moment de sa demande. Dans ce cas, l'autorité administrative doit lui donner l'occasion de faire valoir son point de vue sur les faits qui fondent ces raisons et sur l'appréciation de ces faits. Le second, qui s'applique en l'occurrence, est celui dans lequel l'autorité administrative prend un acte administratif d'initiative, en d'autres mots, sans que la partie requérante n'en ait fait la demande.

Si le Conseil ne peut pas formellement reprocher à la partie défenderesse de ne pas avoir pris en considération les éléments susvisés, il convient, d'une part, de constater que la requérante avait entendu faire valoir ceux-ci auprès de la partie défenderesse, sans qu'aucune faute ne puisse lui être reprochée quant à l'introduction de sa demande d'autorisation de séjour, et, d'autre part, de prendre en considération la brièveté du temps accorder pour faire valoir son droit à être entendu.

En tout état de cause, il est question d'un droit fondamental protégé par la CEDH.

Le Conseil estime, dès lors, pouvoir prendre en considération ces pièces en l'espèce » (nous soulignons) (CCE, arrêt n° 289 328 du 25 mai 2023).

En l'espèce, la partie adverse ne peut aujourd'hui soutenir qu'elle ignorait l'existence de cette demande d'autorisation de séjour dans la mesure où elle avait été jointe à la requête en suspension d'extrême urgence et qu'il en a été discuté lors des audiences de plaidoirie.

Dans ces conditions, il appartenait à la partie adverse de prendre en considération toutes les circonstances de la cause, en ce compris l'introduction de cette nouvelle demande d'autorisation de séjour de plus de trois

mois et les circonstances exceptionnelles qui y sont invoquées, avant de prendre la mesure d'éloignement querellée.

C'est en ce sens que s'est prononcé Votre Conseil dans plusieurs arrêts en annulation, considérant qu'il appartenait à l'Office des Étrangers, en vertu de son obligation de motivation formelle notamment, de statuer sur les éléments invoqués dans une demande d'autorisation de séjour avant de prendre un ordre de quitter le territoire (CCE, arrêt n°133 543 du 20 novembre 2014 et, mutatis mutandis, CE, arrêt n°225 855 du 17 décembre 2013).

Dans le même sens, la partie adverse s'évertue à évoquer la « condamnation à trois ans d'emprisonnement du requérant », « son placement sous mandat d'arrêt » ou les « interpellations » dont il a fait l'objet pour considérer que ce dernier représente un danger pour l'ordre public alors que des éléments de réponse spécifiques ont été apportés (cf. infra, sursis simple assortissant la condamnation du 8 mai 2023, mainlevée du mandat d'arrêt par le magistrat instructeur, classement sans suite de certaines interpellations ayant donné lieu à la rédaction de PV par les services de police).

Les éléments relatifs à l'état de santé du requérant, à sa vie privée et familiale ainsi qu'au respect de ses droits de la défense avaient également été développés sans que la partie adverse n'y réserve la moindre suite ou n'adapte la motivation pourtant incomplète et incorrecte de la décision querellée.

Cette attitude contrevient gravement aux principes et dispositions visées au moyen, en vertu desquelles la partie adverse était tenue à une obligation de motivation formelle, de motivation matérielle mais aussi à une obligation de minutie, de prudence et de bonne administration lors de la préparation de la décision, de son adoption, sa notification et son exécution.³

Le Conseil d'État a ainsi jugé que :

« Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen. Te dezen bestond de essentiële taak van de verwerende partij erin om met de vereiste zorgvuldigheid en rekening houdend met alle relevante feitelijke omstandigheden, te beoordelen of de hinder die door de bijkomende windturbine zal worden veroorzaakt tot een aanvaardbaar niveau beperkt blijft » (C.E., arrêt n°240 028 du 30 novembre 2017. Voyez également C.E., arrêt n°249 746 du 8 février 2021).

En agissant de la sorte et en motivant de manière inadéquate la décision querellée, la partie adverse met le requérant dans l'impossibilité de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par conséquent, d'en apprécier la légalité, la pertinence et l'opportunité de le contester en justice.⁴

En effet, Votre Conseil a déjà jugé que :

« Si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par le requérant, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer le requérant des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite, mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé. Cette obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (arrêt n° du 73 792 du 23 janvier 2012).

En s'évertuant à évoquer des informations incomplètes, partielles voire même incorrectes, la partie adverse méconnaît également le principe de motivation interne, en vertu duquel elle aurait dû s'assurer que la décision querellée n'était pas entachée d'une erreur de droit ou de fait. La question de la légalité interne de l'acte permet de dresser un lien avec l'erreur manifeste d'appréciation dont se rend manifestement coupable la partie adverse.

Partant, le moyen est fondé et la suspension en extrême urgence de la décision querellée doit être ordonnée.

2. Deuxième moyen sérieux pris de la violation :

- ☐ Des articles 7, 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;
- ☐ Des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;
- ☐ Des articles 1 et 3 de la CEDH ;
- ☐ De l'erreur manifeste d'appréciation ;
- ☐ Du principe général de bonne foi et de loyauté qui incombe à l'Administration ;
- ☐ Du principe général de droit en vertu duquel l'administration est tenue de statuer en tenant compte de tous les éléments de la cause, des principes de bonne administration et en particulier du principe de proportionnalité, de minutie et de précaution ;

EN CE QUE la partie adverse estime dans la décision querellée que le requérant n'a fait valoir aucun problème de santé de nature à entraîner une violation du droit consacré à l'article 3 de la CEDH en cas de retour au Maroc (et a fortiori en Espagne) ;

ALORS QUE cette affirmation se fonde sur une approche manifestement incomplète, et dès lors incorrecte, des éléments communiqués à la partie adverse et de la situation du requérant.

Comme indiqué supra, le requérant a introduit plusieurs demandes d'autorisation de séjour de plus de trois mois fondées sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, dont la dernière en date le 8 février 2024.

La décision prise par la partie adverse le 18 mars 2024 est identiquement motivée à celle du 4 mars 2024, à l'exception d'une référence à l'article 7, 10° de la loi du 15 décembre 1980 et de l'existence d'un accord bilatéral avec les autorités espagnoles.

En dépit de l'existence de cet accord bilatéral, la décision querellée demeure exclusivement motivée par rapport à un retour au Maroc et aucun examen n'est fait au sujet de la situation du requérant en cas d'éloignement du territoire belge vers l'Espagne.

Cette attitude contrevient aux obligations de motivation, de minutie, de prudence et de bonne administration évoquées supra puisqu'il avait été indiqué dans la requête en suspension d'extrême urgence qu'en dépit de l'obtention par le requérant d'un titre de séjour en Espagne, il n'en faisait pas usage et était au contraire rapidement revenu en Belgique en raison de ses problèmes de santé et de sa dépendance affective et financière à l'égard des membres de sa famille en Belgique.

En effet, la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois introduite le 8 février 2024 invoque inter alia des éléments liés à l'état de santé du requérant et plus précisément au sujet de :

□ Sa santé mentale puisqu'il souffre de troubles anxieux/dépressifs, catégorisés par son psychologue comme « épisode dépressif sévère en dégradation continue » (pièce 16).

Cet état se caractérise notamment par des troubles de l'humeur et du sommeil, des céphalées, de l'anhédonie et de l'irritabilité. Il est en proie à des attaques de panique inattendues et récurrentes avec des montées soudaines de peur par rapport à son état de santé psychique et au sentiment ressenti de perte de contrôle.

Le psychologue du requérant considère que l'état de santé de son patient est incompatible avec un retour à des activités professionnelles normales et préconise un repos prolongé.

Ces troubles sont directement mis en lien avec la situation administrative instable du requérant, lequel vit depuis plus de vingt ans sur le territoire belge sans y être autorisé et qui a vu l'ensemble de sa famille être régularisée en 2022.

Bien que la décision querellée fasse référence à un accord bilatéral avec les autorités espagnoles, le reste de la motivation concerne exclusivement le Maroc. Par souci de complétude, le requérant souhaite donc faire valoir des éléments de réponse tant vis-à-vis du Maroc que de l'Espagne.

S'agissant du Maroc, tant la demande introduite le 8 février 2024 que l'ensemble des sources publiquement accessibles font état d'une prise en charge insuffisante et problématique des besoins de santé mentale au Maroc. C'est ce qui ressort notamment de deux articles récemment parus :

- Le 18 avril 2023 (pièce 17), il est réaffirmé que le secteur de la santé mentale est « mal en point au Maroc » et souffre de plusieurs insuffisances, à commencer par le manque de médecins spécialisés et la faible capacité d'accueil ;

- Dans un article paru le 25 juillet 2023 (pièce 18), il est à nouveau fait état du manque d'investissement dont fait l'objet le secteur de la santé mentale au Maroc, de la faiblesse de l'offre de soins ou de celle des capacités d'accueil et de la mauvaise qualité des infrastructures ;

S'agissant d'un retour en Espagne, hypothèse que la partie adverse ne développe pas bien qu'elle évoque l'existence d'un accord bilatéral avec cet État, force est de constater que les suivis thérapeutiques ne sont pas interchangeables et qu'il ne suffit pas de s'assurer de l'existence de tels suivis en Espagne : c'est en effet la continuité du lien positif avec la même personne de référence, dans un environnement familial et sécurisant qui est fondamentale pour le bon déroulement du suivi.

Votre Conseil a souligné à plusieurs reprises que les risques liés à la rupture du lien thérapeutique revêtent une dimension toute particulière au regard de l'article 3 de la CEDH et qu'il y a lieu de les examiner de manière extrêmement rigoureuse.

Ainsi, dans un arrêt n°67 544 du 29 septembre 2011, il a été dit pour droit que :

« Force est dès lors de constater qu'aucun des aspects de la motivation de la décision attaquée ne démontre que la partie défenderesse a tenu compte de l'état psychologique de la requérante ni du risque lié à la rupture du lien psychothérapeutique, dont il est fait état dans l'attestation médicale du 16 juin 2011, alors que ces éléments importants revêtent une dimension toute particulière au regard de l'article 3 de la CEDH.

Or, le Conseil rappelle que l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH doit être évaluée en fonction des circonstances dont la partie défenderesse avait ou devait avoir connaissance au moment de la décision attaquée (voir mutatis mutandis : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 81 ; Cour EDH 20 mars 1991, Cruz Varas et autres/Suède, §§ 75-76 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 107) et que la partie défenderesse doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un tel risque (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 293 et 388) »

Plus récemment, Votre Conseil dans le cadre d'une procédure en extrême urgence, soulignait :

« 3.3.4 [...] force est de constater qu'aucun des aspects de la motivation de la décision attaquée, ni aucun élément du dossier administratif, ne démontre que la partie défenderesse a tenu compte de l'état psychologique du requérant ni du risque lié à la rupture du lien psychothérapeutique, dont il est fait état dans l'attestation médicale du 6 mars 2018, alors que ces éléments importants revêtent une dimension toute particulière au regard de l'article 3 de la CEDH » (arrêt n° 205 737 du 21 juin 2018).

Cette décision démontre à l'évidence que le lien thérapeutique devait être pris en compte par la partie adverse ce qui n'est nullement le cas.

□ Sa santé physique, puisque le requérant souffre de graves problèmes orthopédiques suite à une défenestration intervenue en 2021 puis à des blessures par balles en octobre 2022.

Ces deux événements ont entraîné de nombreuses fractures et traumatismes qui nécessitent, à ce jour encore, de lourdes interventions médicales et chirurgicales, un suivi régulier et d'importants traitements médicamenteux (pièces 19 à 22).

S'agissant du Maroc, Ces éléments n'ont manifestement pas été évalués par la partie adverse au moment de l'adoption de la décision querellée, et ce alors même que de nombreuses sources font état de défaillances dans le système de santé marocain, de pénurie de médicaments, d'un sous-financement généralisé, d'une mauvaise gestion des ressources, d'un manque cruel de personnel qualifié, de corruption et d'inégalités socio-économiques (pièces 23 et 24). La pandémie de Covid-19 a par ailleurs mis à rude épreuve un système déjà exsangue et a renforcé l'inégalité d'accès aux soins entre milieux sociaux.

Au-delà de la question de la disponibilité des soins de santé requis, la question de l'accessibilité desdits soins au Maroc se pose également. En effet, si le requérant n'est pas en mesure de travailler – ce que son psychologue affirme être le cas – il dépendra de l'assistance étatique. Il ne pourra par ailleurs compter sur aucun appui socio-familial puisqu'il a quitté le Maroc quand il avait deux ans et a établi l'ensemble de ses relations privées et familiales en Belgique.

À cet égard, les informations disponibles au sujet de la réforme à l'oeuvre dans le champ de la santé au Maroc et notamment du basculement du RAMED vers l'AMO bénéficient actuellement aux personnes qui disposaient d'ores et déjà d'une carte RAMED valide. En revanche, les nouvelles demandes ainsi que les personnes dont la carte RAMED était arrivée à échéance, devront passer par un processus différent, établi par le ministère de l'Intérieur (pièce 25). Aucun principe de continuité ne semble être assuré et, même pour les personnes qui bénéficiaient déjà du RAMED par le passé, la situation actuelle se révèle problématique puisque la transition du régime du RAMED vers l'AMO implique un processus d'inscription long et fastidieux, nécessitant notamment l'obtention d'un certain score d'indicateur économique et social. En pratique, de nombreuses personnes qui bénéficiaient pourtant de la couverture du RAMED à l'époque, n'ont actuellement aucune couverture sanitaire (pièce 26).

S'agissant de l'Espagne, la partie adverse ne souffle mot de cette possibilité et ne mène aucune analyse sur ce point, ce qui est bien évidemment problématique.

Dans ces conditions, le fait que le requérant ait établi le centre névralgique de sa vie privée et familiale en Belgique, qu'il séjourne sur le territoire national depuis plus de vingt ans et qu'il ne puisse compter sur aucun soutien socio-familial en cas de retour au Maroc ou en Espagne est évidemment problématique. Cette réalité implique en effet que le requérant se retrouvera du jour au lendemain, dans un pays qu'il ne connaît pas, dont il ne parle pas la langue, sur le territoire duquel il n'a aucun repère et ce, alors même qu'il nécessite une prise en charge psychologique et médicale importante. S'agissant de l'hypothèse plus spécifique de l'Espagne, relevons que le requérant a fait le choix de revenir en Belgique compte tenu du fait qu'il était dans l'impossibilité de se prendre en charge seul et de manière autonome là-bas. Dans ces conditions, tant dans l'hypothèse d'un renvoi vers le Maroc que d'un retour en l'Espagne, il existe un risque sérieux qu'il se retrouve dans une situation de dénuement extrême, sans possibilité de soutien ni de prise en charge.

Un tel scénario s'inscrit bien évidemment en porte-à-faux avec les droits fondamentaux du requérant et la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, en vertu de laquelle les autorités nationales doivent s'interroger sur la possibilité effective d'accéder aux soins et équipements requis dans l'État de destination.

Elle a ainsi considéré ce qui suit :

« À cet égard, la Cour rappelle qu'elle a déjà examiné l'accessibilité des soins (Aswat, précité, § 55, et Tatar, précité, §§ 47-49) et évoqué la prise en considération du coût des médicaments et traitements, l'existence d'un réseau social et familial, et la distance géographique pour accéder aux soins requis (Karagoz c. France (déc.), no 47531/99, 15 novembre 2001, N. c. Royaume-Uni, précité, §§ 34-41 et références citées, et E.O. c. Italie (déc.), précitée) ».

La prise en considération de la situation individuelle du requérant est indispensable, dès lors que tant la demande de séjour introduite le 8 février 2024 que les sources disponibles font état de disparités flagrantes dans la prise en charge médicale au Maroc, en fonction de déterminants sociaux comme le milieu de résidence, la région, le niveau de vie, le revenu ou le niveau d'éducation (pièce 27).

En ce sens, l'article joint en pièce 27 relève que « les ménages marocains participent aux dépenses de la santé à hauteur de 60%, dont 45% sont une participation directe et 15% à travers les cotisations d'assurance maladie ».

La question de l'état de santé du requérant mais aussi de la disponibilité et de l'accessibilité des soins de santé que celui-ci requiert est évidemment fondamentale sous l'angle du respect de l'article 3 de la CEDH et de l'interdiction absolue que celui-ci consacre.

Dans son arrêt *Paposhvili c. Belgique*, dd. 13 décembre 2016, la Cour EDH a estimé qu'un éventuel éloignement devait être précédé d'une enquête de fond dans le cadre des articles 3 et 8 de la CEDH. Elle a jugé que :

« 184. Quant au point de savoir si ces conditions sont remplies dans un cas d'espèce, la Cour rappelle que dans les affaires mettant en cause l'expulsion d'un étranger, la Cour se garde d'examiner elle-même les demandes de protection internationale ou de contrôler la manière dont les États contrôlent l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux.

En vertu de l'article 1 de la Convention, ce sont en effet les autorités internes qui sont responsables au premier chef de la mise en oeuvre et de la sanction des droits et libertés garantis et qui sont, à ce titre, tenues d'examiner les craintes exprimées par les requérants et d'évaluer les risques qu'ils encourent en cas de renvoi dans le pays de destination au regard de l'article 3. Le mécanisme de plainte devant la Cour revêt un caractère subsidiaire par rapport aux systèmes nationaux de sauvegarde des droits de l'homme. Cette subsidiarité s'exprime dans les articles 13 et 35 § 1 de la Convention (*M.S.S. c. Belgique et Grèce*, précité, §§ 286-287, et *F.G. c. Suède*, précité, §§ 117-118).

(...)

188. Ainsi que la Cour l'a rappelé ci-dessus (voir paragraphe 173), se trouve en jeu ici l'obligation négative de ne pas exposer quelqu'un à un risque de mauvais traitements prohibés par l'article 3. Il s'ensuit que les conséquences du renvoi sur l'intéressé doivent être évaluées en comparant son état de santé avant l'éloignement avec celui qui serait le sien dans l'État de destination après y avoir été envoyé.

(...)

191. Dans l'hypothèse où, après l'examen des données de la cause, de sérieux doutes persistent quant à l'impact de l'éloignement sur les intéressés – en raison de la situation générale dans l'État de destination et/ou de leur situation individuelle – il appartient à l'État de renvoi d'obtenir de l'État de destination, comme condition préalable à l'éloignement, des assurances individuelles et suffisantes que des traitements adéquats seront disponibles et accessibles aux intéressés afin qu'ils ne se retrouvent pas dans une situation contraire à l'article 3 (sur l'obtention d'assurances individuelles, voir *Tarakhel*, précité, § 120) » (le requérant souligne). En l'espèce, un retour vers le Maroc, où le requérant n'a aucune attache familiale, sociale ou culturelle, risquerait d'exposer ce dernier à des traitements inhumains et dégradants, en méconnaissance du prescrit absolu de l'article 3 de la CEDH.

S'agissant de l'Espagne, il ne peut être question d'évoquer l'analyse menée par la partie adverse, dans la mesure où celle-ci ne traite en rien cette possibilité.

*

À la lumière des éléments qui viennent d'être développés, le silence de la partie adverse est éminemment problématique dès lors qu'il implique une violation de l'obligation de motivation, telle que formulée à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, mais aussi du principe général de bonne administration, en ce qu'il se décline en une obligation de minutie, de précaution et de proportionnalité, lus en combinaison avec l'article 3 de la CEDH.

La partie adverse avait l'obligation de statuer sur la base de tous les éléments de la cause, ce qu'elle s'est manifestement abstenue de faire. Ce faisant, la décision querellée ne repose pas sur des motifs de droit et de fait « exacts, pertinents et admissibles en droit », permettant au requérant de comprendre les raisons, de fait et de droit, qui ont sous-tendu son adoption, afin qu'il puisse « apprécier la légalité et la pertinence de la décision et donc l'opportunité de la contester en justice »⁶.

Partant, il convient d'ordonner la suspension de la décision querellée.

3. Troisième moyen sérieux pris de la violation :

- ☐ Des articles 7, 62, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980
- ☐ Des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;
- ☐ De l'article 8 de la CEDH ;
- ☐ Des principes de bonne administration, notamment des principes de précaution, de minutie, du raisonnable et de proportionnalité, du principe général du respect des droits de la défense et du principe général de bonne foi et de loyauté qui incombe à l'Administration ;
- ☐ De l'erreur manifeste d'appréciation ;

Première branche – Violation du droit au respect de la vie privée et familiale

EN CE QUE la partie adverse estime que le requérant ne fait valoir aucun élément supplémentaire de dépendance, de sorte que la décision querellée n'entraîne pas la violation de l'article 8 de la CEDH ;

ALORS QUE cette analyse se fonde sur une lecture incomplète et, partant, incorrecte, des informations disponibles et du cas d'espèce.

La partie adverse admet que le requérant peut se prévaloir d'une vie privée et familiale sur le territoire belge mais estime que l'adoption de la décision querellée n'entraîne pas la violation de l'article 8 de la CEDH au motif que le requérant :

- Ne démontre pas l'existence d'éléments de dépendance supplémentaire ;
- Pourra recevoir la visite de sa famille au Maroc (et a fortiori en Espagne) et faire usage des moyens de communication modernes ;
- Ne démontre pas qu'il n'a plus aucun lien avec son pays d'origine, qu'il ne parle pas la langue ni ne connaît suffisamment la culture de son pays d'origine pour assurer ses besoins au Maroc, d'autant plus qu'il a la nationalité marocaine ;
- A commis des infractions qui ont nui à l'ordre public national tel que visé à l'article 8, §2, de sorte que le fait que sa famille séjourne en Belgique et qu'il ait grandi dans ce pays ne peut être retenu ;

Relevons pour commencer que, comme déjà indiqué supra, la partie adverse motive la décision querellée uniquement sous l'angle d'un retour au Maroc alors même qu'elle fait référence à l'existence d'un accord bilatéral avec l'Espagne. Ceci pose évidemment un problème majeur au regard des obligations de motivation, de bonne administration, de minutie et de précaution qui incombaient à la partie adverse.

Notons ensuite que la partie adverse ne conteste pas l'existence de la vie privée et familiale du requérant en Belgique puisqu'en effet, ce dernier :

- Est arrivé en Belgique alors qu'il n'était âgé que de deux ans et séjourne donc sur le territoire national depuis plus de vingt ans. Il y a grandi, y a effectué l'ensemble de sa scolarité et y a établi le centre névralgique de sa vie privée et familiale (pièces 3 à 6 précitées) ;

- Compte l'ensemble de sa famille nucléaire sur le territoire (mère, beau-père et demifrères et soeurs). Ceux-ci sont en séjour régulier sur le territoire et le requérant cohabite avec eux depuis toujours. Par ailleurs, le requérant a développé l'ensemble de ses relations sociales et amicales en Belgique.

Ces éléments ont été invoqués dans la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois introduite le 8 février dernier, à laquelle la partie adverse aurait dû avoir égard (cf. supra).

Certains de ces éléments avaient par ailleurs déjà été produits dans la demande d'autorisation de séjour introduite en mars 2021, de sorte que l'analyse proposée par la partie adverse est constitutive d'une erreur manifeste d'appréciation et révèle un manquement aux obligations de motivation, de bonne administration, de minutie et de précaution visées au moyen.

La partie adverse dispose en effet d'un ensemble de pièces témoignant de la longueur et de l'ininteruption du séjour du requérant sur le territoire belge depuis de nombreuses années mais aussi de la preuve que sa famille nucléaire est en séjour légal sur le territoire et que le requérant cohabite avec eux (...), à 1080 Bruxelles. Comme indiqué supra, la partie adverse disposait également d'éléments relatifs à l'état de santé du requérant et aux importants soins de santé que celui-ci nécessite.

Relevons par ailleurs que, conformément à la jurisprudence de la Cour EDH, le fait que le requérant soit un jeune adulte qui n'a pas encore fondé sa propre famille implique que ses liens avec ses parents et d'autres membres de sa famille proche s'analysent en une « vie familiale » (voyez en ce sens l'arrêt *Maslov c. Autriche* du 23 juin 2008, §62).

Compte tenu de ces éléments, les affirmations de la partie adverse selon lesquelles le requérant ne ferait valoir aucun élément de dépendance ou qu'il aurait encore des liens avec le pays dont il a la nationalité, sont parfaitement erronées.

En tout état de cause, il ne peut être reproché au requérant de ne pas produire davantage de pièces justificatives à ce stade, compte tenu du fait qu'il est actuellement détenu au centre fermé pour illégaux de Merksplas.

S'agissant de l'affirmation de la partie adverse selon laquelle que les éléments relatifs à la vie privée et familiale du requérant ne pourraient être retenus compte tenu du fait que ce dernier a commis des infractions qui ont nui à l'ordre public national, force est de constater que cette motivation procède d'une interprétation incorrecte et stéréotypée des notions de vie privée et familiale, ainsi que de danger pour l'ordre public.

Il ressort de la jurisprudence de la Cour EDH que l'article 8 de la CEDH protège les « relations personnelles, sociales et économiques qui sont constitutives de la vie privée de tout être humain »⁷.

Frédéric SUDRE parle, s'agissant de la vie privée, d'une « vie privée sociale⁸ » qui serait également protégée par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme.

La Cour EDH considère à cet égard que :

« Dès lors que l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu, il faut accepter que la totalité des liens sociaux entre les immigrés installés et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de 'vie privée' au sens de l'article 8. »⁹ (souligné ici).

L'arrêt *Maslov c. Autriche* prononcé le 23 juin 2008 par la Cour EDH relève en ce sens que :

« 63. En outre, la Cour rappelle que tous les immigrés établis, indépendamment de la durée de leur résidence dans le pays dont ils sont censés être expulsés, n'ont pas nécessairement une « vie familiale » au sens de l'article 8. Toutefois, dès lors que l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu, il faut accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les immigrés établis et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8.

Indépendamment de l'existence ou non d'une « vie familiale », l'expulsion d'un immigré établi s'analyse en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. C'est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle que la Cour décidera s'il convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée » (Üner, précité, § 59).

64. En conséquence, les mesures litigieuses portent atteinte à la fois à la « vie privée » du requérant et à sa « vie familiale » (nous soulignons).

En l'espèce, la relation que le requérant entretient avec ses parents, ses frères et sœurs mineurs, avec lesquels il cohabite, ainsi que les cercles amicaux qu'il a constitués au fil des années en Belgique ressortent à tout le moins de la « vie privée sociale » protégée par l'article 8 de la CEDH.

Force est donc de constater que la vie privée et familiale du requérant en Belgique est établie.

La Cour EDH a jugé qu'une fois établie l'existence d'une vie privée et/ou familiale, le juge doit examiner s'il y a ingérence dans celle-ci. La Cour EDH distingue deux situations : soit l'intéressé bénéficie d'un droit de séjour, soit il s'agit d'une première admission ou d'un séjour illégal.

Dans le second cas, la Cour EDH considère que l'Etat est tenu par une obligation positive de mise en balance des intérêts, sans quoi il y a violation de l'article 8 de la CEDH¹⁰.

Pour qu'une ingérence dans la vie privée et familiale soit conforme à l'article 8 §2 de la Convention, elle doit être prévue par la loi, poursuivre un but légitime, et être nécessaire.

La Cour EDH expose ainsi que :

« 39. La Cour rappelle que, dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l'autre, toutefois, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. De surcroît, l'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et d'autoriser le regroupement familial sur le territoire de ce pays. Cela dit, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue des obligations pour l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y résident varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général »¹¹ (souligné par le requérant).

La Cour rappelle généralement que :

« les autorités nationales jouissent d'une certaine marge d'appréciation pour se prononcer sur la nécessité, dans une société démocratique, d'une ingérence dans l'exercice d'un droit protégé par l'article 8 et sur la proportionnalité de la mesure en question au but légitime poursuivi (Slivenko c. Lettonie [GC], no 48321/99, § 113, CEDH 2003-X, et Berrehab c. Pays-Bas, arrêt du 21 juin 1988, série A no 138, p. 15, § 28).

Toutefois, selon la jurisprudence constante de la Cour, la tâche de celle-ci consiste à déterminer si les mesures litigieuses ont respecté un juste équilibre entre les intérêts en présence, à savoir, d'une part, les droits de l'intéressé protégés par la Convention et, d'autre part, les intérêts de la société (voir, parmi maints autres, Boultif, précité, § 47). Cette marge d'appréciation va de pair avec un contrôle européen portant à la fois sur la loi et sur les décisions qui l'appliquent, même quand elles émanent d'une juridiction indépendante (voir, mutatis mutandis, Société Colas Est et autres c. France, no 37971/97, § 47, CEDH 2002-III). La Cour a donc compétence pour statuer en dernier lieu sur le point de savoir si une mesure d'expulsion se concilie avec l'article 8 »¹²

(souligné par le requérant).

Les États disposent donc d'une certaine marge d'appréciation. Cependant, la Cour exige qu'une évaluation des intérêts concurrents soit effectuée.

Il ressort de la jurisprudence de la Cour EDH que lorsque des motifs d'ordre public ou de sécurité nationale sont invoqués, la Cour a établi un certain nombre de critères spécifiques qui doivent conduire les autorités nationales à procéder à une mise en balance raisonnable des intérêts en présence.

Dans son arrêt Boultif c. Suisse, du 2 août 2011 (§ 48 de l'arrêt), la Cour EDH a établi les critères suivants :

I. La nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant,

II. La durée de son séjour dans le pays d'où il va être expulsé,

III. La période qui s'est écoulée depuis la perpétration de l'infraction ainsi que la conduite de l'intéressé durant cette période,

IV. La nationalité des diverses personnes concernées,

V. La situation familiale du requérant, par exemple la durée de son mariage, et d'autres éléments dénotant le caractère effectif de la vie familiale d'un couple,

VI. Le point de savoir si le conjoint était au courant de l'infraction au début de la relation familiale,

VII. La naissance d'enfants légitimes et, le cas échéant, leur âge,

VIII. La gravité des difficultés que risque de connaître le conjoint dans le pays d'origine de son époux ou épouse.

Dans son arrêt Üner c. Pays-Bas, du 18 octobre 2006 (§ 58 de l'arrêt), la Cour EDH a complété ces critères avec les critères suivants :

IX. L'intérêt et le bien-être des enfants, en particulier la gravité des difficultés que les enfants du requérant sont susceptibles de rencontrer dans le pays vers lequel l'intéressé doit être expulsé,

X. La solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination.

Enfin, dans ses arrêts *Emre c. Suisse* et *Hasanbasic c. Suisse*, respectivement rendus le 22 mai 2008 (§ 71 de l'arrêt) et le 11 juin 2013 (§ 54 de l'arrêt), la Cour EDH a encore ajouté deux critères de manière explicite, qu'il faut également prendre en considération dans la mise en balance des intérêts :

XI. Les circonstances particulières entourant le cas d'espèce,

XII. La proportionnalité de la mesure litigieuse, à travers le caractère provisoire ou définitif de l'interdiction du territoire.

En l'espèce, le requérant soutient, quoiqu'il en soit, que l'ingérence dans sa vie privée et familiale est tout à fait disproportionnée. Sur la base des critères établis par la jurisprudence de la Cour EDH, dans ses arrêts *Boultif c. Suisse*, *Üner c. Pays-Bas*, *Emre c. Suisse* et *Hasanbasic c. Suisse*, le requérant souhaite faire état des éléments qui suivent :

I. La nature et la gravité des infractions commises par le requérant

Comme plus largement développé infra, la seule condamnation pénale effective du requérant à ce jour est celle prononcée par le tribunal correctionnel de Bruxelles le 8 mai 2023 et ensuite réformée par l'arrêt de la Cour d'appel du 21 février 2024 (pièce 28).

Les faits dont il est question dans ces deux décisions datent de juin 2021 et ont entraîné la condamnation du requérant à un sursis simple, peine qui devait nécessairement être prise en compte par la partie adverse dans l'évaluation du caractère réel, actuel et suffisamment grave de la menace représentée par le requérant pour un intérêt fondamental de la société.

Bien que ces informations aient d'ores et déjà été communiquées à la partie adverse par l'intermédiaire de la requête en suspension d'extrême urgence introduite le 7 mars 2024, celle-ci s'évertue à référencer des informations lacunaires et incorrectes.

II. La durée de son séjour dans le pays d'où il va être expulsé

Comme déjà indiqué à plusieurs reprises, le requérant est arrivé en Belgique aux côtés de sa mère quand il avait deux ans.

Il vit donc sur le territoire national depuis plus de vingt ans, y a grandi, y a été scolarisé et y a établi son cadre de vie habituel.

III. La période qui s'est écoulée depuis la perpétration de l'infraction et la conduite du requérant pendant cette période

Les faits pour lesquels le requérant a été condamné par le tribunal correctionnel de Bruxelles (condamnation ensuite réformée par la Cour d'appel de Bruxelles le 21 février 2024) datent de 2021, soit il y a trois ans. La partie adverse évoque également certains rapports administratifs établis par les zones de police sans davantage de précisions ni de références, ce qui permettrait pourtant de déterminer les suites réservées à ces rapports administratifs. En ce sens, rappelons que la preuve du classement sans suite de l'une de ces notices avait été apportée lors de l'audience tenue le 11 mars 2024 : ici encore, la partie adverse n'en tient guère compte et s'obstine à évoquer l'existence de ces interpellations dont on ignore les suites et dont on dispose de la preuve, pour l'une d'entre elles à tout le moins, d'un classement sans suite par le ministère public (pièce 29). Dans ces conditions, l'attitude de la partie adverse se révèle bien évidemment déloyale en ce qu'elle manque de mauvaise foi à son devoir de collaboration procédurale et viole son devoir de fair-play.¹³

En tout état de cause, notons que certains des rapports administratifs auxquels il est fait référence datent de l'époque où le requérant était mineur, ce qui doit également être pris en considération.

Il est également fait mention du dossier dans lequel le requérant a été inculpé en juin 2023 et dont l'instruction se poursuit actuellement. À cet égard, il convient toutefois de rappeler que le requérant est toujours présumé innocent et que l'enquête se poursuit à ce jour : bien qu'il ait été inculpé à ce stade de l'enquête, il n'en demeure pas moins qu'il pourra solliciter un non-lieu pour absence de charges suffisantes, voire son acquittement en cas de contestation.

À ce stade de l'enquête, cet élément ne devrait donc pas permettre à la partie adverse d'évaluer la réalité, l'actualité et la gravité de la menace représentée par le requérant pour l'ordre public.

Au contraire, l'évaluation du danger que représenterait (quod non) le requérant pour l'ordre public devrait être faite à l'aune de la seule et unique condamnation correctionnelle effective du requérant. La décision querellée évoque une condamnation à une peine de trois ans d'emprisonnement mais cette affirmation est partielle et incorrecte : en effet, le jugement prononcé par le tribunal correctionnel de Bruxelles le 8 mai 2023 a condamné le requérant à une peine d'emprisonnement de trois ans à laquelle il devait être sursis pendant trois ans moyennant le respect de certaines conditions déterminées dans le jugement.

Il a été interjeté appel de ce jugement et le 21 février 2024, la Cour d'appel de Bruxelles a réformé la peine prononcée par le premier juge en supprimant le dispositif conditionnel fixé, après avoir considéré qu'il ne ressortait ni du dossier répressif, ni des débats à l'audience que la mise en place d'un suivi serait nécessaire voire même utile dans le cas du requérant, rien dans sa situation ne nécessitant de l'encadrer par une guidance probatoire. Il s'agit d'une mesure de faveur à caractère exceptionnel dont la Cour a manifestement jugé le requérant digne.

Ces éléments doivent bien évidemment être pris en compte dans l'évaluation du danger que représenterait (quod non) le requérant pour l'ordre public.

IV. La nationalité des diverses personnes concernées

Comme indiqué dans la décision querellée, l'ensemble de la famille nucléaire du requérant (mère, beau-père et frères et sœurs) mais aussi de la plupart de ses proches sont autorisés au séjour sur le territoire belge.

V. La situation familiale du requérant

Le requérant vit avec sa famille dans un appartement situé (...) à Bruxelles et sa tante ainsi que ses cousins vivent à l'étage du dessus (pièce 30). Conformément à la jurisprudence de la Cour EDH, compte tenu du fait que le requérant a passé la majeure partie, sinon l'intégralité de son enfance puis de sa jeunesse en Belgique, des raisons d'autant plus solides doivent être avancées pour justifier son expulsion (voyez les arrêts Savran c. Danemark du 7 décembre 2021, §186 et Levakovic v. Denmark du 23 octobre 2018, §45).

Conformément toujours à la jurisprudence de la Cour EDH, le fait que le requérant soit un jeune adulte (22 ans) qui n'a pas encore fondé sa propre famille implique que ses liens avec ses parents et d'autres membres de sa famille proche s'analysent en une « vie familiale »

(voyez notamment l'arrêt Maslov c. Autriche du 23 juin 2008, §62).

Par ailleurs, au vu des problèmes de santé du requérant (fragilité psychologique, crises d'angoisse, épisodes dépressifs et graves problèmes orthopédiques nécessitant un suivi ainsi que des interventions médicales), il nécessite d'autant plus la présence et le soutien de ses proches et sa famille au quotidien.

Comme expliqué dans la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois introduite le 8 février 2024, dans ces conditions tout à fait particulières, le requérant n'est pas en mesure de vivre en autonomie et reste dépendant de sa famille avec laquelle il cohabite. À cette dépendance « affective » s'ajoute une dépendance financière puisque le requérant dépend totalement des revenus de son beau-père (pièce 7 précitée).

Ces éléments constituent, à n'en pas douter, des liens de dépendance supplémentaires, au sens de la jurisprudence de la CEDH en la matière.

Notons que l'ensemble de la famille du requérant séjourne sur le territoire belge et il n'a, a contrario, plus aucune famille ni aucun contact quel qu'il soit au Maroc, pays qu'il a quitté lorsqu'il avait deux ans.

Finalement, en dépit de l'obtention d'un titre de séjour en Espagne, le requérant a fait le choix de revenir en Belgique pour retrouver sa famille, en raison des éléments de dépendance affective et financière déjà évoqués.

VI. La solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination ;

Comme déjà indiqué à plusieurs reprises, le requérant vit en Belgique depuis plus de vingt ans.

Il a grandi dans ce pays aux côtés de sa famille, y a été scolarisé et y a progressivement construit l'ensemble de son réseau socio-familial.

A contrario, le requérant n'a aucun lien avec le Maroc, mis à part le lien théorique de la nationalité qui le relie encore avec ce pays. Il ne parle pas même l'arabe, comme le suppose à tort la partie adverse et comme pourtant déjà précisé dans les demandes d'autorisation de séjour de plus de trois mois introduites.

Exiger, comme le fait la partie adverse dans la décision querellée, la preuve d'un fait négatif (absence de famille, d'amis et de liens avec le Maroc) est aussi irréaliste qu'inadéquat, dans la mesure où le requérant démontre déjà avoir quitté le Maroc depuis son plus jeune âge et avoir grandi en Belgique.

Le reste de sa famille a fait l'objet d'une régularisation sur pied de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 et il cohabite avec sa famille.

S'agissant de l'Espagne, la partie adverse ne mène aucune analyse. Il convient toutefois de tenir compte du fait qu'en dépit de l'obtention de ce titre de séjour, le requérant a fait le choix de revenir en Belgique en raison des éléments particuliers de dépendance qui le lient à sa famille.

VII. Les circonstances particulières entourant le cas d'espèce

Il convient de tenir compte du fait que la seule condamnation effective du requérant à ce jour concerne des faits datant de 2021, soit il y a trois ans.

Il vit en Belgique depuis vingt ans et n'a plus aucun lien avec le Maroc.

Il cohabite avec sa famille en séjour légal sur le territoire, n'a aucune source de revenus et nécessite une importante prise en charge médicale dont il convient de tenir compte dans l'évaluation d'éléments de dépendance particuliers et de circonstances particulières, conformément à la jurisprudence de la Cour EDH (voyez en ce sens l'arrêt Savran c. Danemark du 7 décembre 2021, §184).

S'agissant de l'Espagne, la partie adverse ne mène aucune analyse. Il convient toutefois de tenir compte du fait qu'en dépit de l'obtention de ce titre de séjour, le requérant a fait le choix de revenir en Belgique en raison des éléments particuliers de dépendance qui le lient à sa famille.

VIII. La proportionnalité de la mesure litigieuse, à travers le caractère provisoire ou définitif de l'interdiction de territoire

En cas de renvoi vers le Maroc ou l'Espagne, l'interdiction d'entrée notifiée au requérant en septembre 2020 commencera à courir, l'empêchant de facto de rentrer en Belgique, pays dans lequel le requérant compte l'ensemble de ses attaches socio-familiales, pendant trois ans à tout le moins.

Cet élément aurait bien évidemment dû être pris en compte par la partie adverse dans l'évaluation de la proportion de l'ingérence au droit au respect de la vie privée et familiale.

*

En conclusion, le requérant a indéniablement une vie privée et familiale en Belgique, à l'exclusion de tout autre Etat. Il dispose d'un ancrage durable en Belgique, où il a vécu la majeure partie de sa vie d'enfant d'abord et de jeune adulte ensuite.

Au vu des éléments détaillés supra et après mise en balance de tous les intérêts en présence, en conformité avec les critères dégagés par la jurisprudence de la Cour EDH, il ne peut être conclu que le requérant présente un risque actuel, réel et grave quant à l'ordre public et à la sécurité nationale.

Il ne ressort pas davantage de la motivation de la décision querellée que les éléments qui devaient être pris en considération par la partie adverse ont été suffisamment mis en balance.

C'est le constat qui s'impose notamment lorsqu'il s'avère que la partie adverse s'est fondée sur des considérations théoriques, abstraites et non vérifiées pour apprécier les liens – inexistants – du requérant avec son pays d'origine. L'existence d'éléments de dépendance n'a pas davantage été examinée avec sérieux, la partie adverse ne tenant compte ni du fait que le requérant cohabite avec sa famille, ni du fait qu'il souffre d'importants problèmes de santé.

Il en ressort que la décision attaquée est totalement disproportionnée, au regard de l'article 8 de la CEDH et de l'article 74/13 §3, 3° de la loi du 15 décembre 1980.

Force est de constater que la motivation de la décision attaquée n'est absolument pas adéquate, en ce qu'elle viole l'article 8 de la CEDH.

Deuxième branche – Évaluation du danger représenté pour l'ordre public

L'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

(...)

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue [2 une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale]2, ou;

(...)

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai. »

La partie adverse fonde la décision attaquée sur l'article 74/14 § 3, 1° et 3° et considère qu'il convient de déroger au § 1 qui prévoit un départ volontaire parce qu'il existe dans le chef du requérant un risque de fuite (74/13 § 3, 1°) et qu'il constitue un danger pour l'ordre public (74/13 § 3, 3°).

Quant au danger pour l'ordre public, la partie requérante se réfère à un arrêt n° 171 937 du 15 juillet 2016 de Votre Conseil, qui a rappelé les éléments à prendre en compte lorsqu'un danger pour l'ordre public est invoqué :

« In fine, le Conseil observe à la lecture du dossier administratif et à l'instar du requérant, que ce dernier avait adressé à la partie défenderesse un courrier daté du 18 novembre 2015, par lequel il souhaitait attirer son attention sur de nouveaux éléments le concernant et en particulier sur ses antécédents judiciaires, sur l'ancienneté des faits lui reprochés et sa volonté de s'amender attestée par divers documents. Or, force est de constater que la partie défenderesse a fait fi de ce courrier alors même que l'article 43, 2° de la loi dispose entre autres que 'les mesures d'ordre public ou de sécurité nationale doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'individu concerné. L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures. Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société (...)', ledit courrier visant justement à démontrer que le comportement du requérant ne présentait pas ces caractéristiques. » (souligné par le requérant).

Votre Conseil, dans un arrêt n° 64 207 du 30 juin 2011, a également jugé que :

« Dans un arrêt du 31 janvier 2006 (C-503/03) la Cour de justice des Communautés européennes a rappelé sa jurisprudence constante en la matière, selon laquelle 'le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (...)' et précisant que 'dans le cas d'un ressortissant d'un Etat tiers, conjoint d'un ressortissant d'un Etat membre, cette interprétation stricte de la notion d'ordre public permet également de protéger le droit de ce dernier au respect de sa vie familiale au sens de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales'. Elle a également rappelé que 'l'existence d'une condamnation ne peut être ainsi retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public. » (souligné par le requérant).

En l'espèce, premièrement, force est de constater que la partie adverse n'a procédé à aucune vérification in concreto des éléments factuels et juridiques de son dossier, ceci alors même que des informations précises

avaient été communiquées dans la requête en suspension d'extrême urgence ainsi que lors de l'audience. La partie adverse ne pouvait donc agir comme si ces éléments n'existaient pas et aurait dû motiver la décision querrellée en conséquence.

Comme déjà indiqué à plusieurs reprises, la seule condamnation pénale effective du requérant à ce jour est celle prononcée par le tribunal correctionnel de Bruxelles le 8 mai 2023 puis réformée en appel le 21 février 2024.

Le requérant a été condamné à une peine de trois ans d'emprisonnement, assortie d'un sursis probatoire en première instance puis d'un sursis simple en appel : il s'agit d'une mesure de faveur justifiée par la personnalité et le parcours du requérant, la Cour d'appel ayant considéré qu'un dispositif probatoire n'était pas nécessaire. Cette réalité aurait bien évidemment dû être prise en considération par la partie adverse qui se réfère pourtant de manière abstraite – et incorrecte – à une peine de trois ans d'emprisonnement (sans mentionner donc le sursis total dont elle était assortie dès le départ) pour considérer que le requérant représente un danger pour l'ordre public. Relevons par ailleurs que les faits concernés datent de 2021, soit il y a maintenant trois ans.

En marge de cette condamnation, la partie adverse se réfère également à plusieurs rapports administratifs de la zone de police dont les références et les suites qui leur ont – ou non – été réservées ne sont pas spécifiées. Comme indiqué dans la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois introduite le 8 février 2024, ces interpellations n'établissent nullement la culpabilité du requérant. Relevons par ailleurs que certains de ces rapports ont été dressés alors que le requérant était encore mineur, ce qui aurait dû être pris en compte par la partie adverse qui ne peut décemment pas présenter sur un pied d'égalité les mesures prises dans le cadre de l'aide à la jeunesse et les peines prononcées par les cours et tribunaux correctionnels.

En ce sens, la Cour EDH a déjà eu l'occasion de se prononcer sur des mesures d'éloignement du territoire prises par un État face à une personne ayant commis des faits « qualifiés infraction » lorsqu'elle était encore mineure. Dans ces circonstances, la Cour considère qu'il y a lieu de prendre en compte l'intérêt supérieur de l'enfant :

« Pour la Cour, lorsque les infractions commises par un mineur sont à l'origine d'une interdiction de séjour, il y a lieu de prendre en compte l'intérêt supérieur de l'enfant. La jurisprudence de la Cour relative à l'article 8 fait état de cette obligation dans divers contextes (voir, par exemple, dans le domaine de la protection de l'enfance, *Scozzari et Giunta c. Italie* [GC], nos 39221/98 et 41963/98, § 148, CEDH 2000-VIII), y compris l'expulsion d'étrangers (*Üner*, précité, § 58). Dans l'affaire *Üner*, la Cour était appelée à examiner la situation d'enfants en tant que membres de la famille de la personne qui devait être expulsée. Elle a souligné que l'intérêt supérieur et le bien-être des enfants du requérant, en particulier la gravité des difficultés que ces enfants risquaient de rencontrer dans le pays vers lequel l'intéressé devait être expulsé, constituaient un critère d'appréciation de la nécessité, dans une société démocratique, d'une mesure d'expulsion.

La Cour estime que l'obligation de tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant s'applique également lorsque la personne qui doit être expulsée est elle-même mineure ou lorsque – comme en l'espèce – l'expulsion est motivée par des infractions que l'intéressé a commises alors qu'il était mineur. A ce propos, la Cour observe que le droit communautaire offre également aux mineurs une protection particulière contre l'expulsion (paragraphe 41 ci-dessus, article 28 § 3 b) de la directive 2004/38/CE). En outre, l'obligation de tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant se trouve consacrée à l'article 3 de la Convention des Nations unies relative aux droits de l'enfant (paragraphe 36 ci-dessus)

83. En ce qui concerne l'expulsion d'un délinquant juvénile, la Cour estime que l'obligation de tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant exige aussi de faciliter la réintégration de celui-ci. A cet égard, elle note que l'article 40 de la Convention relative aux droits de l'enfant fait de la réintégration un but de la justice pour mineurs (paragraphe 36-38 ci-dessus). De l'avis de la Cour, ce but ne peut pas être atteint si les liens familiaux et sociaux sont rompus par l'expulsion, qui doit demeurer une mesure de dernier recours dans le cas d'un délinquant juvénile. A son sens, les autorités autrichiennes n'ont pas accordé suffisamment de considération à ces aspects » (arrêt *Maslov c. Autriche* du 23 juin 2008, §§82-83) (nous soulignons).

En l'espèce, ces considérations n'ont manifestement pas été évaluées par la partie adverse avant l'adoption de l'ordre de quitter le territoire querrellé, lors de l'analyse du danger éventuellement représenté pour l'ordre public par le requérant et lors de l'examen de proportionnalité (voyez également en ce sens l'arrêt *A.A. v. The United Kingdom* du 20 septembre 2011, §60).

Finalement, en ce qui concerne cette fois l'invocation abstraite par la partie adverse du placement sous mandat d'arrêt du requérant le 9 juin 2023, deux précisions s'imposent :

□ D'une part, s'agissant d'un dossier à l'instruction, le requérant est bien évidemment présumé innocent, sous peine pour la partie adverse de méconnaître ce principe général de droit et l'article 6, §2 de la CEDH.

Votre Conseil a d'ailleurs estimé, dans un arrêt n°105 412 du 5 avril 2002 que :

« en indiquant seulement que l'intéressé est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public et qu'il s'est rendu coupable de recel, l'acte attaqué ne permet pas de déceler si son élément déterminant est l'existence de condamnations ou celle de poursuites ; que dans la première hypothèse, on n'aperçoit pas ce qui permet de conclure que le requérant serait susceptible de commettre le même délit et, dans la seconde, la motivation serait fondée sur la seule existence de poursuites dont rien ne permet de dire, sans méconnaître la présomption d'innocence, qu'elles déboucheront sur une condamnation et que le fait même

d'une condamnation, pour quelque fait que ce soit, pourrait compromettre l'ordre public ; qu'une motivation aussi sommaire et ambiguë n'est pas adéquate (...) ».

Dans une autre espèce, votre Conseil a considéré que :

« le requérant fait l'objet de poursuites répressives mais n'a, à ce jour, pas été condamné ; que la partie adverse ne pouvait, en l'absence de condamnation, considérer que le requérant s'était rendu coupable des faits qualifiés pénalement sans enfreindre l'article 6.2 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et l'article 14.2 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques, qui portent l'un et l'autre que toute personne accusée d'une infraction est présumée innocente jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie » (arrêt du 17 décembre 2002 n°113.779).

Comme indiqué supra, bien que le requérant ait été inculqué à ce stade de l'enquête, il n'en demeure pas moins qu'il reste libre d'ultérieurement solliciter un non-lieu pour absence de charges suffisantes, voire son acquittement devant les juridictions du fond.

À ce stade de l'enquête et sous peine d'empiéter sur les compétences des juridictions d'instruction, cet élément ne devrait donc pas permettre à la partie adverse d'évaluer la réalité, l'actualité et la gravité de la menace représentée par le requérant pour l'ordre public.

□ D'autre part, l'information produite par la partie adverse se révèle incomplète dans la mesure où le requérant a fait l'objet d'une ordonnance de mainlevée du mandat d'arrêt par le magistrat instructeur en charge du dossier le 23 août 2023 (pièce 31).

Cette libération était dans un premier temps conditionnée au respect de certaines conditions pendant trois mois, soit jusqu'au 23 novembre 2023, pour assurer la sécurité publique. Toutefois, au terme de cette échéance de trois mois, le magistrat instructeur n'a pas renouvelé lesdites conditions, considérant cette fois qu'elles n'étaient plus absolument nécessaires pour assurer la sécurité publique.

Cette double précision (libération après deux mois à l'initiative du juge d'instruction en charge du dossier et non-renouvellement des conditions imposées au terme du délai de trois mois prévu dans l'ordonnance) revêt une importance centrale dans l'examen de la dangerosité du requérant pour l'ordre public. En effet, le juge d'instruction en charge du dossier a manifestement considéré que les conditions du maintien en détention préventive n'étaient plus réunies.¹⁴ L'absolue nécessité pour la sécurité publique est pourtant l'un des critères évalués lors de la détermination du placement, ou non, d'un-e inculqué en détention préventive (article 16 de la loi du 20 juillet 1990 relative à la détention préventive).

En ordonnant la libération du requérant, en pleine connaissance des éléments à charge et à décharge contenus dans le dossier de l'instruction, l'autorité judiciaire a estimé que cette remise en liberté, nonobstant l'inculpation du requérant et sa situation irrégulière sur le territoire, n'était pas de nature à compromettre l'ordre public. Au terme de la période de validité des conditions imposées à la libération, le juge d'instruction n'a pas davantage jugé utile de renouveler lesdites conditions.

Compte tenu des communications qui interviennent entre la partie adverse et l'administration pénitentiaire mais aussi du fait que le requérant a été interpellé alors qu'il se trouvait en rue, la partie adverse était parfaitement au courant de la libération du requérant – ainsi qu'il en ressort du dossier administratif.

À la lumière de ces éléments, la motivation de la décision querellée est manifestement incomplète, superficielle et hâtive. Ce constat s'impose d'autant plus que la partie adverse n'a pas adapté d'une virgule la motivation de la décision querellée par rapport à celle adoptée le 4 mars dernier. Comme indiqué ci-dessus, ces critiques avaient déjà été formulées dans la première requête en suspension d'extrême urgence introduite et il est interpellant de constater que la partie adverse n'en a tout simplement pas cure, en dépit de ses obligations de motivation formelle, de minutie, de précaution et de bonne administration.

La partie adverse aurait à tout le moins dû expliquer pourquoi elle estimait que des éléments postérieurs tels que le sursis simple octroyé au requérant par la Cour d'appel, la libération dont il a rapidement fait l'objet par le magistrat instructeur en charge du dossier actuellement à l'instruction et le non-renouvellement des conditions imposées à sa libération dans un premier temps n'étaient pas des éléments de fait « exacts, pertinents ou admissibles en droit »¹⁵.

Elle aurait également dû indiquer pourquoi ces éléments « positifs » permettaient néanmoins de faire apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public au moment de la prise de décision (CCE, arrêt n°64 201 du 30 juin 2011 et arrêt n°107 819 du 31 juillet 2013). Les éléments précités sont en effet susceptibles d'impliquer « la disparition ou la diminution non négligeable de la menace actuelle que constituerait, pour l'ordre public, le comportement de la personne concernée ».¹⁶ Partant, en ne fondant pas la motivation de sa décision sur l'ensemble des éléments pertinents du dossier, la partie adverse n'a pas procédé à un examen attentif et rigoureux du dossier du requérant.

L'interprétation faite par la partie adverse de l'ordre public est abusive et il convient d'ordonner la suspension et l'annulation de la décision attaquée.

4. Quatrième moyen sérieux pris de la violation :

- Des articles 7 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;
- Des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;
- De l'article 6 de la CEDH ;
- Des articles 47 et 48 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

- Des principes de bonne administration, notamment des principes de précaution, de minutie, du raisonnable et de proportionnalité, du principe général du respect des droits de la défense et du principe général de bonne foi et de loyauté qui incombe à l'Administration ;
- De l'erreur manifeste d'appréciation ;

EN CE QUE la partie adverse évoque le fait que le requérant ait été placé sous mandat d'arrêt le 9 juin 2023 pour évaluer le danger que celui-ci représenterait pour l'ordre public ;

ALORS QUE cette donnée – par ailleurs non-actualisée – n'a pas été prise en considération lors de la délivrance de la décision attaquée et de l'implication de celle-ci sur l'exercice des droits de la défense du requérant ;

La décision querellée constitue une mesure de retour et les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 doivent être lues en conformité avec la directive retour 2008/115 dont le 24ème considérant énonce :

« La présente directive respecte les droits fondamentaux et observe les principes reconnus, en particulier, par la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ».

Suivant l'article 48 de la Charte,

« 1. Tout accusé est présumé innocent jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie.

2. Le respect des droits de la défense est garanti à tout accusé ».

L'article 47 de la Charte garantit quant à lui le droit à un recours effectif.

Comme indiqué supra, la décision querellée évoque à plusieurs reprises le fait que le requérant ait été placé sous mandat d'arrêt le 9 juin 2023. Cette information est toutefois uniquement invoquée dans le cadre de la démonstration du danger que représenterait (quod non) le requérant pour l'ordre public.

La partie adverse ne dit en revanche rien du fait que :

- Le requérant a fait l'objet d'une ordonnance de mainlevée du mandat d'arrêt à l'initiative du magistrat instructeur en charge du dossier le 23 août 2023, soit peu de temps après le placement sous mandat d'arrêt initial ;

- Cette ordonnance imposait le respect de certaines conditions au requérant. Quand bien même ces conditions n'ont ensuite plus été prolongées, l'article 25, §3 de la loi 33 du 20 juillet 1990 relative à la détention préventive prévoit que l'inculpé remis en liberté par le juge d'instruction est tenu de se présenter à tous les actes de la procédure dès qu'il en est requis¹⁷ ;

- Cette instruction est toujours en cours à ce jour.

En cas d'exécution de la décision querellée, le requérant sera éloigné vers le Maroc et dans l'impossibilité de revenir sur le territoire belge dans la mesure où l'interdiction d'entrée de trois ans qui lui a été notifiée en septembre 2020 prendra alors cours.

Dans ces conditions, le requérant ne sera bien évidemment plus en mesure de se présenter aux convocations des autorités judiciaires et des experts désigné-es dans le cadre de l'enquête pénale le cas échéant.

Il ne ressort pas de la motivation de la décision querellée que la partie adverse a tenu compte de la circonstance qu'une mainlevée du mandat d'arrêt avait été ordonnée, ni des raisons ayant motivé cette décision, ni des conditions l'assortissant (en ce sens, voyez CCE 216 143 du 31 janvier 2019).

La partie adverse n'a pas davantage tenu compte du fait que l'exécution de la décision querellée impliquerait une grave entrave des droits de la défense du requérant. À cet égard, Votre Conseil a déjà pu considérer ce qui suit :

« Certes, il n'est pas matériellement impossible que le requérant prenne des dispositions pour faire suivre en Guinée les convocations qui lui seraient adressées et que lorsqu'il est convoqué, il revienne à chaque fois sous le couvert d'une autorisation qu'il pourrait solliciter auprès de l'ambassade de Belgique. Cependant, une telle façon de faire représenterait in specie une grave entrave à ses droits de la défense: outre que le fait de faire suivre son courrier dans son pays certes d'origine, il est vraisemblable que le prix des déplacements soit hors de sa portée et il n'est pas certain que les autorisations sollicitées lui soient délivrées en temps utile et ce d'autant plus qu'il est également sous le coup d'une interdiction d'entrée dont il devra préalablement solliciter la levée ou la suspension de sorte que ses droits de la défense en matière pénale, dont le respect est fondamental dans un Etat de droit, ne pourraient être pleinement garantis » (CCE, arrêt 257 095 du 23 juin 2021) (nous soulignons).

Le requérant fait siens les motifs de cet arrêt : en cas d'exécution de la décision querellée, il ne sera éloigné du territoire et ne sera pas en mesure d'y revenir et de se présenter aux divers stades de l'enquête pénale en cours."

3.4. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

3.5. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat zowel in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als in de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt immers geduid dat toepassing

wordt gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 3°, 10° en 12° en 74/14,§3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet om verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen en van artikel 7, tweede lid om verzoekende partij terug te leiden naar Spanje. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort en geldig visum op het moment van haar arrestatie zodat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten. Verder worden de antecedenten van verzoekende partij opgesomd waarbij geduid wordt waarom zij door haar gedrag als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd. Tevens wordt erop gewezen dat zij het voorwerp uitmaakt van een bilateraal akkoord met Spanje en wordt eveneens vastgesteld dat zij het voorwerp uitmaakt van een nog steeds geldend inreisverbod. Er wordt gemotiveerd dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven en zij gedwongen teruggeleid zal worden naar Spanje omdat er een risico op onderduiken bestaat en zij een gevaar vormt voor de openbare orde. Verder duidt de verwerende partij dat verzoekende partij geen beschermenswaardig gezins- of familieleven in België heeft. Verwerende partij motiveert tevens waarom het jarenlange illegale verblijf in België het treffen van de bestreden beslissing niet in de weg staat. Daarnaast heeft de verwerende partij eveneens vastgesteld dat verzoekende partij geen elementen heeft bijgebracht die aantonen dat zij medische problemen heeft die een terugkeer belemmeren noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat zij bij terugkeer een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM dreigt te ondergaan. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM ligt niet voor en er werd rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze motivering is op het eerste gezicht pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Zoals ook duidelijk blijkt is de verwerende partij ingegaan op de feitelikheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.6. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.8. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.9. De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, 10° en 12° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(..)”

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

(..)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

(..)”

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij geenszins betwist dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum op het moment van haar arrestatie om op regelmatige wijze in het Rijk te kunnen verblijven. Evenmin betwist zij het voorwerp uit te maken van een nog geldend inreisverbod. Zoals immers uit de feitelijke gegevens zoals *supra* onder punt 1 uiteengezet blijkt, werd haar wel degelijk een inreisverbod betekend, met name op 14 september 2020 om 2u27. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij het voorwerp uitmaakt van een bilateraal akkoord met Spanje. Elk van deze motieven *an sich*, net zoals het motief omtrent de schending van de openbare orde, zijn voldoende determinerend om het bevel om het grondgebied te schragen. Het bevel om het grondgebied kan evenwel maar rechtsgeldig bevonden worden voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek naar de door verzoekende partij ingeroepen hogere rechtsnormen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dringt zich dan ook op.

3.10. Verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, ingediend op 8 februari 2024 en dit ondanks het feit dat de verwerende partij hiervan wel degelijk op de hoogte was gelet op de vordering tot schorsing gericht tegen de ondertussen opgeheven bijlage 13*septies* van 4 maart 2024.

De Raad wijst er evenwel op dat het betoog van verzoekende partij op het eerste gezicht geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet schort immers de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of verhindert niet dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626, 12 januari 2007).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt omstandig waarom verzoekende partij het bevel gegeven wordt het grondgebied te verlaten.

De verwijzing naar andersluidende rechtspraak doet aan voorgaande geen afbreuk, temeer in een continentale rechtstraditie geen precedentswerking geldt en verzoekende partij ook niet aantoonde dat de feitelijke gegevens die tot deze rechtspraak geleid hebben hetzelfde zijn als de feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekende partij met haar betoog niet aantoonde dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). De Raad verwijst naar zijn bespreking *infra*.

Dienvolgens valt niet in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing.

3.10.1. Waar verzoekende partij immers een schending van artikel 3 EVRM voorhoudt, kan zij op het eerste gezicht niet overtuigen.

Verzoekende partij betoogt dat zij vrij snel na het verkrijgen van haar verblijfsrecht in Spanje naar België is gereisd omwille van gezondheidsproblemen en haar emotionele en financiële afhankelijkheid ten aanzien van haar familie in België. Zij wijst op zowel haar mentale als fysieke toestand.

De Raad stelt vooreerst vast dat, wat betreft het stuk 10 waarnaar verzoekende partij in haar aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet had verwezen en ter onderbouwing van haar stelling dat zij mentale problemen heeft die een verwijdering naar Spanje in de weg staan, dit een attest betreft van een klinisch psycholoog opgemaakt op 24 november 2020, aldus al ruim drie jaar en vier maanden geleden. Nog naast de vaststelling dat nergens geattesteerd wordt dat verzoekende partij niet bij machte is te reizen, noch

dat omwille van de geattesteerde mentale problemen de ondersteuning door in België aanwezige familie onontbeerlijk is, dergelijk gedateerd attest bezwaarlijk kan gebruikt worden om enige actuele mentale problematiek in hoofde van verzoekende partij aan te tonen. Uit geen enkel objectief stavingsstuk kan blijken dat verzoekende partij heden nog steeds te kampen heeft met enige mentale gezondheidsproblematiek, laat staan een mentale gezondheidsproblematiek die dermate ernstig is dat een terugkeer naar Spanje een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM zou inhouden.

Ook waar zij wijst op fysieke problemen moet de Raad vaststellen dat zij daarmee geenszins aantoont dat een verwijdering naar Spanje een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM impliceert. Zo blijkt op lezing van de medische stukken dat zij in maart 2022, na een val van 5m op 18 december 2021, behandeld werd op de revalidatiedienst, dat de behandeling gunstig was en verzoekende partij autonoom is wat betreft het dagelijks leven en verder dat zij in juni 2022 verschillende schotwonden had opgelopen in beide benen waarvoor zij evenwel geopereerd werd en haar revalidatie een gunstig verloop kende op de dienst Orthopedie/Traumatologie. Bij ontslag op 13 maart 2023 werd haar nog specifieke medicatie voorgeschreven gedurende zes weken alsook paracetamol *“volgens noden”*. Tevens werd kinesitherapie voorgeschreven. Op 7 april 2023 werd een attest opgemaakt met *“nécessité de suivi”*. Verder blijkt dat verzoekende partij op 8, 13 en 14 juni 2023 een afspraak had met de kinesist, alsook op 3, 5, 6, 12, 13, 17, 19, 24, 26 april 2023, en op 2, 4, 9, 11, 15, 17 en 25 mei 2023. Alsook had zij een afspraak op de dienst radiologie op 12 juli 2023. Uit het sociaal rapport blijkt verder dat verzoekende partij een tenlasteneming vroeg voor ziekenhuisfacturen van 24 juni 2022 tot 29 maart 2023. Uit de voorgelegde stukken kan bijgevolg geenszins blijken dat in hoofde van verzoekende partij actueel sprake is van enige fysieke medische problematiek die behandeling behoeft. Uit het attest van dr. A. van 5 maart 2024 blijkt ook slechts de medische voorgeschiedenis van verzoekende partij en de stelling *“suivi orthopedique en cours”* met verwijzing naar de laatste specialistische verslagen, doch de voorgelegde specialistische verslagen betreffen slechts de stukken zoals voormeld besproken en waaruit geenszins blijkt dat er actueel nog een behandeling gaande is. Het loutere feit voorts dat zij sinds 2011 in België wordt opgevolgd door dr. A, waarvan niet blijkt dat dit een specialist is, anders dan een huisarts, en zij een medicatiehistoriek voorlegt, doet niet anderszins besluiten. Ook met het stuk van 5 maart 2024 waaruit blijkt dat verzoekende partij een afspraak heeft voor een consultatie op 19 maart 2024 op de dienst orthopedie kan niet blijken dat zij in België wel degelijk enige behandeling volgt. Verzoekende partij kan gelet op voorgaande dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat uit deze stukken blijkt dat zij nog steeds zware medische en chirurgische ingrepen, een regelmatige opvolging en belangrijke medische behandelingen nodig heeft.

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, slaagt zij er met haar verwijzing naar de door haar voorgelegde medische stukken geenszins in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat: *“Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.”*

Dit nog temeer nu de centrumarts op 15 maart 2024 heeft vastgesteld dat verzoekende partij geschikt is om te reizen en – voor zover toch moet aangenomen worden dat verzoekende partij medische behandeling behoeft - zij met haar betoog evenmin aantoont dat zij deze behandeling niet zou kunnen verkrijgen in Spanje.

De Raad wijst er daarbij op dat verzoekende partij met haar betoog geenszins aantoont dat de motivering dat *“Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”* niet evenzeer van toepassing is op een verwijdering naar Spanje.

De Raad treedt de verwerende partij bij in voormelde motivering en merkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*). Onder *“andere zeer uitzonderlijke gevallen”* zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen

met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen (*Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10).

Waar verzoekende partij verwijst naar het gezondheidssysteem in Marokko, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu duidelijk vaststaat dat verzoekende partij verwijderd zal worden naar Spanje.

Wat betreft het gezondheidssysteem in Spanje, stelt de Raad verder vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een subjectief betoog zonder enig concreet gegeven waaruit kan blijken dat de eventuele specifiek door haar benodigde medische zorgen in Spanje niet toegankelijk noch beschikbaar zijn en dat zij aldaar geen adequate behandeling kan verkrijgen. Uit geen enkel concreet gegeven kan blijken dat verzoekende partij, voor zover zij wel degelijk behandeling behoeft, daarvan verstoken zal blijven in Spanje. Het loutere feit dat zij – ondanks het gegeven dat zij een verblijfsrecht heeft bekomen in Spanje, er toch voor geopteerd heeft terug te keren naar België en dit naar eigen zeggen omwille van een afhankelijkheid van haar familie alhier terwijl dit argument noch het argument dat zij werkonbekwaam zou zijn uit enig actueel medisch stuk blijkt - doet niet anderszins besluiten. Ook haar subjectieve overtuiging dat de therapeutische opvolging niet inwisselbaar is, kan geenszins volstaan om afbreuk te doen aan voorgaande.

Ook waar zij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, herhaalt de Raad dat, naast het feit dat deze rechtspraak geen precedentswaarde heeft, zij hoe dan ook niet aantoonde dat de feitelijke gegevens die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak hetzelfde zijn als de feitelijke gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken.

Verzoekende partij maakt met haar verwijzing naar haar gezondheidstoestand op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

3.10.2. Ook waar verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM voorhoudt, kan zij niet overtuigen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

3.10.2.1. De Raad merkt op dat de term *‘familie- en gezinsleven’* zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar ouders, broers en zussen, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Het loutere feit dat er sprake is van een samenwoning is niet afdoende om een afhankelijkheidsband aan te tonen.

Zoals de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing blijkt niet dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid tussen verzoekende partij en haar in België verblijvende familie. Met haar betoog dat zij opgegroeid is in België, dat haar familie ondertussen een verblijfsmachtiging heeft gekregen en zij samenwoont met haar familie, slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan voormelde motivering. De Raad herhaalt dat een loutere samenwoning niet voldoende is om *in casu* tot een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM te besluiten. Ook waar zij haar gezondheidstoestand herhaalt, kan volstaan met een verwijzing naar de bespreking *supra*. Het loutere feit voorts dat de verzoekende partij zelf geen inkomen heeft en gans de familie afhangt van het inkomen van haar stiefvader, doet evenmin anders

besluiten. De Raad benadrukt dat geenszins blijkt dat verzoekende partij niet bij machte is om zich op zelfstandige wijze te beredderen in Spanje. Uit geen enkel actueel medisch attest kan blijken dat verzoekende partij actueel werkonbekwaam is. Met haar betoog doet de verzoekende partij van niet meer getuigen dan normale affectieve banden die volwassen kinderen met hun ouders en verwanten onderhouden. Dergelijke banden kunnen ook onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken van haar familieleden aan verzoekende partij in Spanje.

Anders dan wat verzoekende partij nog voorhoudt, kan ook geenszins blijken dat zij steeds bij haar familie in België heeft gewoond, getuige daarvan de verblijfskaart die zij in 2023 in Spanje verkregen heeft waaruit blijkt dat zij, minstens in de periode rond het verkrijgen van de Spaanse verblijfskaart, aldaar woonachtig was op een adres in Barcelona. Het loutere feit dat zij zich opnieuw bij haar familie wenst te vestigen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij, ondanks haar leeftijd van ondertussen tweeëntwintig jaar, nog als jongvolwassene moet beschouwd worden, dan nog kan niet blijken dat zij zich kan beroepen op de rechtspraak van het EHRM waar gesteld wordt dat in het geval van jongvolwassenen geen bijkomende afhankelijkheidsbanden moeten aangetoond worden. Wat betreft die rechtspraak blijkt immers dat het EHRM niet alleen kijkt naar het gegeven of de betrokkene al een eigen gezin heeft gesticht maar ook belang hecht aan het gegeven of de betrokkene steeds heeft ingewoond bij de ouders (zie onder meer EHRM, *Savran t. Denemarken*, (Gr.K.), 7 december 2021) *In casu* is het evenwel duidelijk dat verzoekende partij geenszins altijd heeft samengewoond met haar familie in België, minstens toont zij het tegendeel niet aan.

De Raad ziet voorts ook niet in hoe het gegeven dat verzoekende partij thans opgesloten zit met het oog op haar verwijdering haar zou verhinderd hebben concrete gegevens met betrekking tot een beschermenswaardig gezinsleven in België voor te leggen, temeer zij zelf verwijst naar de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die zij op 8 februari 2024 en aldus voor enige vasthouding heeft ingediend.

Zoals uit de bespreking *supra* blijkt toont de verzoekende partij op het eerste gezicht het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven op het Belgische grondgebied niet aan. Zij toont op dat vlak aldus geen schending aan van artikel 8 EVRM.

3.10.2.2. Wat betreft het privéleven, wijst de Raad erop dat verzoekende partij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. Waar verzoekende partij aldus verwijst naar de *Boultif/Üner*-criteria zoals ontwikkeld door het EHRM benadrukt de Raad dat zij geen gevestigde vreemdeling is en dus deze criteria niet op haar van toepassing zijn (EHRM, *Pormes v. the Netherlands*, 28 juni 2020, overwegingen 52 en 53).

Er kan dus niet worden gesteld dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privéleven. Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als “gevestigde vreemdelingen”, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, *A.S./Zwitserland*).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (bijvoorbeeld een historiek van inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die een verwijdering rechtvaardigen (zie EHRM, *Solomon v. the Netherlands* (dec.), no. 44328/98, 5 september 2000, en *Jeunesse*, § 107).

Zoals geenszins betwist wordt is verzoekende partij nooit toegelaten tot verblijf in België. Het gegeven dat zij sinds haar jonge jaren in België is opgegroeid doet daaraan geen afbreuk. Bijgevolg wordt niet vereist dat er sprake is van “ernstige redenen” om een verwijderingsmaatregel te kunnen nemen (EHRM, *Pormes*, § 59). Hoewel verzoekende partij als kind haar moeder gevolgd is naar België en het haar aldus niet zonder meer kan aangewreven worden dat zij haar privéleven in België heeft aangevat en opgebouwd tijdens haar illegaal verblijf, moet desondanks vastgesteld worden dat verzoekende partij op herhaalde wijze zich bezondigd heeft aan criminele feiten.

Zo blijkt dat zij op 15 januari 2018, toen zij nog minderjarig was, met name zestien jaar en drie maanden, door de Jeugdrechtbank onder toezicht werd gesteld omwille van feiten van diefstal met geweld en afpersing. Dat dit haar niet tot enig inzicht heeft gebracht, blijkt uit het feit dat zij op 14 september 2020, op een moment dat zij reeds meerderjarig was, door de politie van Brussel op heterdaad betrapt werd op het verkopen van

verdovende middelen. Diezelfde dag nog werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod betekend. Verzoekende partij legde dit evenwel naast zich neer en werd op 16 november 2020 opnieuw geïntercepteerd door de politie van Brussel, ditmaal omdat zij als verdachte gesignaleerd was in het kader van zedenfeiten, meer bepaald samen met drie andere personen een meisje van 14 jaar gedwongen te hebben tot fellatio.

Op 8 mei 2023 werd de verzoekende partij door de Correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, met voorwaardelijk uitstel, wegens weerspanning, diefstal met geweld of bedreiging alsook drugsfeiten, feiten allen gepleegd op 15 juni 2021.

Op 9 juni 2023 werd verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens dader of mededader van slagen en verwondingen, belemmering van het wegverkeer, onwettig bezit van verdovende middelen, aan anderen het gebruik ervan te hebben vergemakkelijkt of er toe hebben aangezet. De feiten waarvan sprake werden gepleegd op 16 mei 2023.

Het Hof van Beroep van Brussel bevestigde op 21 februari 2024 het vonnis van 8 mei 2023 en veroordeelde verzoekende partij voor de feiten gepleegd op 15 juni 2021 tot een gevangenisstraf van drie jaar, met uitstel voor wat hetgeen de reeds ondergane hechtenis overstijgt. Het Hof wijst in zijn beoordeling van de strafmaat op de ernst van de feiten, op het herhaald karakter ervan, op het feit dat verzoekende partij desondanks de maatregelen genomen door de Jeugdrechtbank dewelke de verzoekende partij hadden moeten overtuigen de sinds haar minderjarigheid ingeslagen weg van de delinquentie te verlaten blijft volharden op deze weg alsook op de persoonlijkheid van verzoekende partij. Deze elementen in ogenschouw genomen verantwoordt volgens het Hof een zware gevangenisstraf. Het argument dat het Hof van Beroep een uitstel van de gevangenisstraf zonder bijkomende voorwaarden heeft opgelegd en verzoekende partij meent daaruit te kunnen afleiden dat zij geen gevaar meer vormt voor de openbare orde, gaat voorbij aan voormelde beoordeling door het Hof inzake de zwaarwichtigheid van de feiten, het herhaald karakter en de zwaarte van de strafmaat en doet aan voorgaande niks af.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij thans maar één veroordeling heeft opgelopen, gaat zij eraan voorbij dat uit haar historiek duidelijk naar voren komt dat zij zich, en dit reeds sinds haar minderjarigheid, herhaaldelijk blijft bezondigen aan strafbare feiten. Noch de maatregelen opgelegd door de Jeugdrechtbank, noch het vonnis van de Correctionele rechtbank van 8 mei 2023 hebben haar op andere gedachten gebracht, nu zij niet alleen in die tussentijd nog andere feiten heeft gepleegd, maar ook na voormeld vonnis op 9 juni 2023 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor feiten gepleegd op 16 mei 2023. Daarenboven wijst de Raad erop dat – om van een gedrag dat de openbare orde kan schaden te kunnen spreken – het geenszins noodzakelijk is dat verzoekende partij ook daadwerkelijk veroordeeld werd. Het loutere gegeven dat verzoekende partij (nog) niet veroordeeld werd voor bepaalde feiten, staat er niet aan in de weg dat het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Het “*vermoeden van onschuld*” waarnaar verzoekende partij verwijst is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgung. De thans bestreden beslissing is evenwel geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “*vermoeden van onschuld*” kan te dezen dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk “*vermoeden van onschuld*” staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Ook waar verzoekende partij wijst op artikel 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan de verzoekende partij, gelet op voorgaande, niet overtuigen. De *in casu* bestreden beslissing heeft betrekking op de verblijfsrechtelijke situatie van verzoekende partij. Van een vervolging is geen sprake. Het artikel 48 van het Handvest van de grondrechten is in voorliggende zaak niet van toepassing en werd ook niet toegepast. Tot een schending van dit artikel kan derhalve niet worden besloten.

Verzoekende partij wijst er wel op dat het aanhoudingsmandaat werd opgeheven bij beschikking van de onderzoeksrechter van 23 augustus 2023 maar de Raad wijst erop dat op lezing van deze beschikking nog steeds gesteld wordt: “*Attendu qu’il existe des indices sérieux de culpabilité et que les faits sont de nature à entraîner un emprisonnement correctionnel principal d’un a nou une peine plus grave n’excédant pas 15 ans de réclusion (..)*” (eigen vertaling: Overwegende dat er ernstige aanwijzingen van schuld zijn en dat de feiten kunnen leiden tot een correctionele hoofdstraf van een jaar of een zwaardere straf met een maximum van 15 jaar gevangenisstraf).

Het loutere gegeven dat de onderzoeksrechter beslist heeft het aanhoudingsmandaat op te heffen mits naleving door verzoekende partij van bepaalde voorwaarden en verzoekende partij thans voorhoudt dat de opgelegde voorwaarden niet verlengd werden, houdt geenszins in dat de verwerende partij – op grond van de vaststelling dat verzoekende partij verdacht wordt van het gepleegd hebben als dader of mededader van

feiten van slagen en verwondingen, belemmering van het wegverkeer, onwettig bezit van verdovende middelen, aan anderen het gebruik ervan te hebben vergemakkelijkt of er toe hebben aangezet – tezamen met de overige vaststellingen inzake het crimineel gedrag van verzoekende partij niet zou mogen oordelen dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden nu het gaat om ernstige en herhaalde feiten.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat – louter omdat zij door de onderzoeksrechter werd vrijgelaten onder voorwaarden, die volgens haar niet meer verlengd werden – er geen risico meer zou zijn voor schending van de openbare orde. Nogmaals herhaalt de Raad dat de verwerende partij vermag een eigen standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een veroordeling hebben geleid.

Voor zover verzoekende partij betoogt dat zij door de onderzoeksrechter verplicht wordt om in alle fasen van de procedure te verschijnen, merkt de Raad op dat nergens in de vreemdelingenwet is bepaald dat een beslissing van de onderzoeksrechter voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet indien verwerende partij vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. Een beslissing van de onderzoeksrechter doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoekende partij in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij. Verzoekende partij kan zich bezwaarlijk beroepen op het feit dat zij ervan verdacht wordt strafrechtelijke feiten te hebben gepleegd om daaruit een verder verblijf op het grondgebied af te dwingen.

Er blijkt voorts ook niet dat verzoekende partij de onderzoeksrechter niet kan inlichten van het feit dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat zij onder inreisverbod staat. Verzoekende partij kan zich voorts ook vanuit het buitenland ter beschikking houden van het lopende onderzoek en - indien zij zou worden opgeroepen door een politionele overheid of persoonlijke verschijning vereist zou zijn - toestemming vragen om het Belgische grondgebied te betreden ten einde te voldoen aan een eventuele oproeping of vraag tot persoonlijke verschijning.

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam niet impliceert dat bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen verzoekende partij ingestelde vervolging er geen eerlijke en openbare behandeling van haar zaak binnen een redelijke termijn zou zijn door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. Een schending van artikel 6, § 1 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tevens moet worden aangegeven dat artikel 6, § 3 van het EVRM een beklaagde doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure garandeert, maar hem niet het recht geeft om zelf te beslissen hoe zijn verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel – zelf verweer voeren of zich laten verdedigen – impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend (cf. EHRM 20 januari 2005, 63378/00, § 65, *Mayzit v. Rusland*). Voorts moet bovendien worden gesteld dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden gelezen dat verzoekende partij niet in de mogelijkheid zal worden gesteld om zich in een eventuele procedure voor de strafrechter in persoon te verdedigen. Voormelde beslissing sluit niet uit dat aan verzoekende partij hiertoe een vrijgeleide, die gebonden is aan het vervullen van bepaalde vereisten, wordt toegekend waarmee zij het Rijk kan binnenkomen om verweer te voeren in een strafprocedure. Er blijkt derhalve *prima facie* geenszins dat haar rechten van verdediging in strafzaken niet gevrijwaard worden.

Waar zij nog voorhoudt dat een schending van artikel 47 van het Handvest – recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorligt – kan uit haar betoog niet blijken dat dat effectief zo is. De Raad wijst erop dat verzoekende partij met onderhavig rechtsmiddel haar grieven heeft kunnen laten gelden en laten beoordelen door de Raad. Wat betreft haar recht op een effectief rechtsmiddel in het kader van een eventuele strafrechtelijke vervolging kan dienstig verwezen worden naar de bespreking *supra*.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt, rekening houdt met het feit dat ten aanzien van de verzoekende partij processen-verbaal werden opgemaakt en dat zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, ook al zouden de vaststellingen daarin niet leiden tot een verdere strafrechtelijke vervolging. Verder, en in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot een vermelding van de feiten waarvoor ten aanzien van verzoekende partij een proces-verbaal werd opgesteld en waarvoor zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, maar heeft zij er tevens op gewezen dat het gaat om herhaalde en ernstige feiten waardoor in hoofde van verzoekende partij een gedrag blijkt dat de openbare orde kan schaden. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in de kennelijke onredelijkheid van deze motivering aan te tonen.

Gelet op de ganse historiek van verzoekende partij kan aldus blijken dat verzoekende partij, nadat zij al van het rechte pad afweek tijdens haar minderjarigheid, op volwassen leeftijd verder op herhaalde wijze ernstige

strafbare feiten pleegde, en dit ondanks eerdere maatregelen om haar op het rechte pad te krijgen alsook het gegeven dat zij zich, gelet op de bevelen om het grondgebied te verlaten, terdege bewust was van haar illegale verblijfssituatie. Hoewel voorts niet betwist wordt dat verzoekende partij banden heeft opgebouwd met België doordat zij hier is opgegroeid en naar school is gegaan, kan evenwel niet blijken dat zij ooit enige, laat staan sterke, professionele banden in België heeft opgebouwd. Verder blijkt dat – aangezien zijzelf op 14 juni 2023 een Spaanse verblijfskaart heeft aangevraagd, dewelke zij verkreeg op 11 oktober 2023, geldig tot 10 oktober 2028 – verzoekende partij niet zonder meer kan stellen dat zij geen enkele band heeft met Spanje. Net door het zelf aanvragen van een verblijfskaart aldaar en het bekomen ervan, kan aangenomen worden dat zij wel degelijk banden met Spanje heeft. Zo aangenomen dat haar banden met dat land niet sterk zijn, dient tevens vastgesteld dat verzoekende partij een jongeman is waarvan niet blijkt dat zij zich niet op zelfstandige wijze kan handhaven in Spanje, temeer zij haar verworven kennis en competenties naar aanleiding van haar studies in België aldaar kan inzetten. Evenmin zijn er redenen om aan te nemen dat verzoekende partij zich de Spaanse taal niet eigen kan maken. De contacten met haar familie en vrienden in België kan zij via moderne communicatiemiddelen of via korte bezoeken in Spanje verder onderhouden. Het argument dat haar een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd doet aan voorgaande geen afbreuk.

De Raad oordeelt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk noch foutief gemotiveerd heeft dat: *“Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene, die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, en overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd, vormt een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.”* (cfr. EHRM, *Pormes t. Nederland*, 28 juni 2020).

3.11. Een schending van artikel 8 EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.12. Blijkens artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet kan de verwerende partij verder afwijken van het geven van een termijn voor vrijwillig vertrek in de volgende gevallen:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(....)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(..)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele

t e r m i n . ”

Artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet bepalen derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken of in het geval de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde vormt kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat.

In casu werd ervoor geopteerd verzoekende partij geen vrijwillige uitvoeringstermijn te gunnen wegens zowel een risico op onderduiken als het feit dat verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. De Raad wijst erop dat elk motief op zichzelf afdoende is om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het tweede onderdeel van haar derde middel enkel ingaat op het aspect *“de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.”* Evenwel blijkt dat de verwerende partij, wat betreft het risico op onderduiken, gewezen heeft op verschillende criteria, die maken dat in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken kan worden vastgesteld. Artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet bevat een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken, waaronder:

“4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugrijvings- of verwijderingsmaatregel;

(..)

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

(..)”

Verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel. Evenmin betwist zij dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod. Zoals hoger reeds vastgesteld kan zij niet voorhouden dat deze beslissingen haar niet ter kennis werden gebracht. Zoals duidelijk blijkt uit artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet kan na individueel onderzoek en op basis van één criterium het risico op onderduiken worden vastgesteld. Aangezien verzoekende partij een vorige verwijderingsmaatregel en inreisverbod naast zich neer heeft gelegd, acht de Raad het op het eerste gezicht geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vaststelt dat de vrijwillige uitvoering van het verwijderingsbesluit illusoir is. Deze motivering is *an sich* afdoende om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen.

Bovendien slaagt verzoekende partij er met haar betoog ook geenszins in afbreuk te doen aan de motivering dat haar evenmin een termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven omdat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar kritiek zoals hoger reeds besproken in wezen herhaalt. Er kan aldus volstaan met een verwijzing naar de bespreking *supra* waaruit gebleken is dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk tot de bevinding is gekomen dat verzoekende partij door haar gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde.

3.13. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij een volwassen persoon is, die geen gewag maakt van enig kind. Verder blijkt uit de bespreking *supra* dat het gezins- of familieleven noch de gezondheidstoestand van verzoekende partij het treffen van de bestreden beslissing verhinderen.

Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht evenmin aangetoond.

3.14. De middelen, die geen verdere draagwijdte hebben dan hiervoor besproken, zijn niet ernstig

3.15. Nu verzoekende partij geen ernstig middel heeft aangevoerd, moet worden vastgesteld dat niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend vierentwintig door:

S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

S. DE MUYLDER